

JÚLIUS HOMOLA

Kytica veršov

(k 25. výročiu našej republiky)

BRATISLAVA

2017

JÚLIUS HOMOLA

KYTICA VERŠOV (K 25. VÝROČIU NAŠEJ REPUBLIKY)

Bratislava

2017

© Július Homola

© Politickí väzni – Zväz protikomunistického odboja

PV – ZPKO

Obchodná 52

811 06 Bratislava

info@pvzpkko.sk

ISBN 978-80-972781-0-6

OBSAH

BÁSNIK SVEDOMIA (<i>TEODOR KRIŽKA</i>)	7
JÁN PAVOL II. O SLOVENSKOM NÁRODE (<i>JÚLIUS HOMOLA</i>)	11
PREVRAT – NOVEMBER 1989	13
ZRODENIE ŠTÁTU	16
ROZHODNUTIE	17
SLOVENSKÁ VIERA	19
PROSBA K RODÁKOM	21
SLOVENSKÉ VZKRIESENIE	22
ŠŤASTNÚ CESTU, REPUBLIKA!	26
CESTA	28
BALADA O BIEDE ĽUDSTVA	29
MOST NA HRONE	31
SLOVENSKO VÍTA PÁPEŽA	33
OČARENIE V TATRÁCH	35
ROZLÚČKA V TATRÁCH	37
POD KRÍŽOM	38
POSMIEVAČOM	39
VOLANIE SVÄTÉHO DUCHA	41
DEDIČSTVO	44
SLOVENSKÁ BALADA	46
PRÍHOVOR	48
PREMENY	50
NA OCEÁNE ŽIVOTA	51
PIESEŇ JESENE	52
RAKETY NA BELEHRAD	53
KRÍDLA	55

PREVRAT 1989 (PO DESIATICH ROKOCH)	56
NÁVRAT STRATENÉHO SYNA	58
OBČANIA PRED VOLBAMI	59
DVETISÍC ROKOV	60
SVÄTOPLUKOVE PRÚTY	62
ZMIERENIE	63
ŠTUDENTSKÝ POZDRAV NÁŠMU PROFESOROVI	65
NAŠA REVOLÚCIA	66
SVIATOK SLOVENSKEJ REPUBLIKY	68
KRIŽIACI MIERIA NA BAGDAD	69
HRDINOM A VÍŤAZOM	72
SLOVENSKÉ ZÁZRKY	73
KANDIDÁTI	74
BALADA BEZDOMOVCA	76
EURÓPSKA ÚNIA	77
ATTILA	79
NAŠE ZÁPASY	81
NAŠA SVORNOSŤ	83
NAŠA SLOVENSKÁ ZÁHRADA	85
ĽUDIA A HVIEZDY	86
DOMOV	88
PANORÁMA	89
SVÄTÍ CYRIL A METOD OPÄŤ NA SLOVENSKU	91
MATERINSKÁ REČ	93
EURÓPA V SÚMRAKU SMRTI	94
SLOVENSKÁ REPUBLIKA (25 ROKOV)	97
SLOVENSKÁ REPUBLIKA (DO ĎALŠÍCH 25 ROKOV)	100
VERŠE (NIELEN O) JUBILUJÚCEJ REPUBLIKE (MARTIN LACKO)	103
O AUTOROVI	107

BÁSNIK SVEDOMIA

Veľké vidno až z odstupu, písal Sergej Jesenin. A Marina Cvetajevová akoby dopĺňala túto pravdu, keď podotýka, že národy meškajú o epochu za svojimi veľkými. Tak je to s každým pokolením. Oplakáva trpiteľov minulých pokolení a zároveň spôsobuje príkorie svojím statočnejším súčasníkom.

Kedysi začiatkom deväťdesiatych rokov minulého storočia som sa zúčastnil spolu s JUDr. Tiborom Bôhmom snemu prenasledovaných komunistickým režimom. Priateľ ukázal prstom na drobného muža sediaceho v rade pred mnou a pošepkal, to je básnik Július Homola. Tak som si aj zapamätal jeho zátylok. Nosím si ten pohľad v pamäti už vyše dvoch desaťročí, dnes priradený aj k poézii, ktorá sa dočkala knižného vydania.

Aká je teda poézia Júliusa Homolu? Môže sa rovnať tvorbe tých, ktorých sa deti učia z čítaniek? A ozaj, nemala by tam byť minimálne povedľa tých, ktorí si užívali dobrá režimu a nevnímali utrpenie svojich súčasníkov, odstrkávaných a ponížovaných pre nekompromisné svedomie?

Básnici svedomia ako Karol Strmeň, Mikuláš Šprinc, Andrej Žarnov, Rudolf Dilong, Gorazd Zvonický a ďalší museli utiecť pred zlovôľou benešovského a potom gottwaldovského režimu, ktoré sa udržiavali pri moci represáliami na stalinský spôsob. Tí, ktorí zostali, pocítili nenávisť „novej doby“ na vlastnej koži. Básnik Jozef Tóth, autor fundamentálneho básnického a prozaického diela, birituálny katolícky kňaz, nazval toto utrpenie svojou Sorbonnou. Podobne don Štefan Sandtner alebo Rudolf Dobiáš. A takouto Sorbonnou prešiel aj Július Homola. V 50. rokoch sa v literárnej súťaži umiestnil medzi takými nádejnými menami ako Vojtech Mihálik, Viliam Turčány a Miroslav Válek. Aj on sa mohol podieľať na oslave „svetlých zajtrajškov“, ktoré nikdy nenastali, a dostávať pocty v službách nového režimu. Vyvolil si však právo zostať verný svojmu svedomiu za každú cenu, aj za cenu ústrkov, ponížovania a väznenia. Vyvolil

si byť „bláznom pre Krista“, položiť slamku svojho ducha do nemilosrdných kolies dejín a radšej skončiť dolámaný a zomletý, ako poprieť to najsvätejšie, čo robí človeka človekom.

Bez toho, aby som znižoval hodnotu a význam kohokoľvek, chcem podčiarknuť, čo odlišuje talent od geniality, od hrdinstva. Líšia sa charakterom. Talent môže posluhovať, génius iba slúžiť. Talent môže posluhovať mocným, génius iba slúžiť Všemocnému.

Básnik Július Homola je génius svedomia, génius charakteru. V jeho tvorbe nevíťazí krása nad pravdou, ale pravda pozýva krásu svedčiť o omyle vzbúrených Jóbov, uverivších v spravodlivosť človeka. V globálnom zápase rozdvojeného zla, keď sa jedna polovica tvári ako menšie zlo, no ponúka rovnako iba zradu svedomia ako tá druhá, sa dá víťaziť iba vernosťou Kristovmu krížu. V tomto znamení zvíťazíš! – platí už dvetisíc rokov, nielen od víťazstva cisára Konštantína. A taká bola a je voľba Júliusa Homolu. Prijal jóbovské utrpenie až do dna, aby sa ukázalo, že sila nie je iba v talente, ale vo vernosti pravde.

Poézia Júliusa Homolu, podobne ako jeho občianske aktivity, je akýmsi dejepisom pol storočia trvajúceho násillia na Božom kráľovstve v nás. Básnik sa vo veršoch stavia celým telom, celou dušou za slovenský národ pod cyrilo-metodským dvojkrížom na trojvrší, pod znakom, ktorý má vypálený do srdca každý rodolub. Toto znamenie sa stáva v režimoch cudzích slovenskému duchu nežiaducim biľagom na odlíšenie služby od posluhovania. Júliusa Homolu tak môžeme pokojne nazvať Andrejom Žarnovom nového pokolenia. Keď Žarnov nedobrovoľne opúšťal Slovensko, navštívil Ságelskú studienku v Borskom Mikuláši, kde sedával velikán Ján Hollý. Som presvedčený, že z tejto studienky aspoň pomyselné píjaval aj básnik Homola. Jej vodu totiž cítiť v každej z jeho básní, nedvojzmyselne hlásajúcich duch slovenského národa tak, ako sa zachoval iba v tvorbe hrdinov svedomia.

Obzerajúc sa späť do dejín nášho národa, vidím tri veľké pokolenia. Bernolákovské, štúrovské a pokolenie Slovenského štátu. Ak bernolákovské a štúrovské vyzápasili právo na našu rodnú reč,

tak pokolenie Andreja Hlinku a Jozefa Tisu vyzápasilo ešte omnoho viac, oddialilo nástup diabolských ideológií, na konci ktorých nie je domnelé oslobodenie, ale úplné zotročenie, ba likvidácia ľudskej prirodzenosti. Jazyk je mnoho, no jazyk bez ducha je mŕtvy. Iba jazyk ako vanutie Svätého Ducha je to, čo sa dá nazvať studničkou kultúry.

Život a dielo básnika Júliusa Homolu je z tohto vanutia.

TEODOR KRIŽKA

JÁN PAVOL II. O SLOVENSKOM NÁRODE

Pápež Ján Pavol II. sa v prejave k slovenským pútnikom na audiencii 9. novembra 1996 vyslovil: „*Slovensko má osobitnú úlohu pri budovaní Európy tretieho tisícročia. Dobré si to uvedomte!*“

Neskôr, pri svojej poslednej návšteve Slovenska, 14. septembra 2003 v Bratislave, sa zas vyjadril: „*Vzdávam vďaky Bohu, že milovaný slovenský národ dokázal aj v ťažkých chvíľach zachovať vernosť Kristovi a jeho cirkvi. Drahí mladí priatelia, vy ste nádejou cirkvi a spoločnosti. Ostávajúte verní Kristovi! Vďaka Ti Slovensko! Všemohúci Boh nech ťa žehná a zachováva vo svojej láske!*“

Tieto slová vďaky od Kristovho námestníka na Zemi, dnes už svätého Jána Pavla II., azda ani nepotrebujú komentár. Sú najkrajším ocenením, vzdaním holdu, nášmu malému národu.

Aj moja generácia prežila mnohé trápenia, vojnové hrôzy, i prenasledovanie barbarským ateistickým režimom. Mala však aj to šťastie, zažiť prvú Slovenskú republiku s prezidentom Msgr. Jozefom Tisom, ako aj obnovenie slovenskej štátnosti v roku 1993.

Dnes, pri 25. výročí prijatia Deklarácie o zvrchovanosti Slovenska 17. júla 1992 a následne vzniku druhej Slovenskej republiky 1. januára 1993, som sa, ako skromný príspevok, podujal vydať túto zbierku svojich veršov.

Ďakujem za to milostivému Pánu Bohu, svojej rodine, i ľuďom, ktorí mi ju pomohli pripraviť do tlače.

JÚLIUS HOMOLA

PREVRAT – NOVEMBER 1989

.....

(1989)

Mládež sa valí do ulíc ako mocná riava,
už rúca vládu násilia – ten búťlavý peň.
Padá múr strachu. Slobode sláva!
Štyridsať rokov čakali sme tento deň.
Tak po surovej zime prítivú jar,
po temnej noci slnečné ráno.
Túžobnú nádej tajili sme v skrýšach duší,
kedy už, kedy udrie zvon slobody?
Kedy už vyschnú slzy utrpenia?
Nesmelú iskru viery tisli sme si
v boľavých doráňaných srdciach.
Iskierku, ktorá nám pomáhala žiť
v mučivých dlhých rokoch útlaku a štvania.
Dnes, verní rodáci pod Tatrami,
dvíhame rozjasnené oči k nebu.
Čujete radostný i naliehavý hlas?
Vášnivý vietor slobody veje dolinami,
prevratné dni a noci burcujú našu vlasť.
Závratná víchrica už váľa ríšu Zla,
ten pyšný, spupný tábor bezprávia a lži,
čo trýznil naše duše i telá.
Slobodný duch už láme okovy a mreže,
utýraná pravda zaháňa tóňu falše
a láska krotí dravú nenávisť.
Tu na námestiach vyzváňa tlkot srdc,
jasá a buráca šíre ľudské more.

...

Spíname milión rúk na reťaz bratstva.
Nohy nám zvierajú pazúry jesenného mrazu,
lež srdcia blčia nadšením. Všetci sme ľudia,
chceme žiť šťastne!

Kiež by sa teraz vrátili z Večnosti tí,
ktorých zožala triedna nenávisť!
Nezabudneme nikdy. Naša sloboda
sa vykúpala v rieke modlitieb, krvi a slz.
Ach, Bože, Tvorca vesmíru a ľudstva,
pokorné oči i ruky dvíhame k Tebe,
zľutuj sa nad našou biedou, odpusť.
My – takzvaní kresťania, učení a hrdí,
zradili sme naše historické poslanie,
nesplnili sme príkaz Ježiša Krista,
nespojili sme lásku všetkých ľudí
skôr, ako smrtonosná technika
vytvorila ničomné jadrové zbrane.

V šialenom zápole rozbíjali sme jadro hmoty
a z jeho ohniska navršili tisíce striel
na upálenie sveta. Na vatru víťazstva
pre Zlého Ducha.

Ach, prečo sme len, prečo tak otrocky
naplňali obludný zámer Satana?

On – odveký nepriateľ Boha a ľudí,
ľstivý had, údesný Drak nenávisti,
z reťaze odtrhnutý, ovládol
prekliate dvadsiate storočie.

Rozpútal požiar dvoch svetových vojen,
ukrytý v plášti liberalizmu, komunizmu,
nacizmu skaličil úchvatné Božie diela.

Priepasti biedy, hlad, plač, krv nevinných,
tábory smrti, dvesto miliónov ubitých,
nedozierny cintorín skazy
v ohnivom dyme tretej vojny -
to Diablov plán a čin.
Vy, krutí diktátori, drží šplhúni!
Tupili ste Boha, deptali svedomie,
stínali životy, strieľali ubehlíkov
na hraniciach, sledili v kostoloch,
do väzníc naháňali nevinných úbožiacov.
Dnes trasiete sa ako steblá trávy
pred hnevom ľudu?!
Už sa nám všetkým otvárajú zaslepené oči.
Bože, Ty nás dnes zachraňuješ pred zánikom,
veď smrť sveta už striehla pred dverami.
Padáme na kolená plní nevýslovnej bázne.
Ako ti poďakovať, ako, Pane?
Tu tíšinou našich duší preniká Boží hlas:
– Všetci ste moje ľudské deti.
Sloboda – to môj dar vám.
Váš dar mne : prosím ľútosť a zmierenie.
– Áno, Pane, pre Tvoje zmilovanie,
zhášame plameň pomsty,
všetkým odpúšťame.

ZRODENIE ŠTÁTU

.....

(1. január 1993)

Slovenský národ z hlbín stáročí
cez ohne bojov, krívd aj zrád a strát
dnes do živých dejín ľudstva vykročil,
s Božou pomocou stavia si svoj štát.

Hlaholia naše srdcia, v dušiach ples,
nadšený zástup spieva ulicami,
túžobná pravda zvíťazila dnes,
budeme si vládnuť sami.

Slovensko, rodná zem, náš život i vlasť!
Čujeme tvoje vlúdne volanie,
hej, svorne žiť, tvoriť a rásť,
my i naše deti splnia verné poslanie.

Pevný stisk rúk a prosebné priania,
nebeský Otče, ochrán našu budúcnosť,
žehnaj Slovákom, keď dobro sejú i bránia,
a uzdrav tých, ktorí si hryzú krv aj kosť.

Uhasme, bratia, plameň svárov, hádky priečne.
Z prameňa viery mocnie túžba vrelá,
nech pod Tatrami zvučia šťastné piesne
a navždy košatejú súce diela.

ROZHODNUTIE

.....

(január 1993)

Čas činov dozrel. Slovensko, dozrel čas!

Tak dozrieva ovocie na záhrade,
a v šírom poli náš chlieb rastie všade,
keď plameň slnka na jar vzbĺkne zas,
nádejná láska vchádza v mladé srdcia,
odvážna, nežná, čarovná a súca,
zaháňa tieň strachu a zradný mráz,
v tajomných skrýšach srdc a duši
na dvierka rozumu a citov prudko búši,
radostná, vlúdna ako slnečný čas.
Slovensko mladé všetkých volá nás.

Hľa, na rumoch bezprávia pravda víťazí!

Čo sto bludných vekov hodlalo,
rozhodný čas už zvrtol trvalo,
už víchor odvial psotu lží a reťazí,
duch národa z osídla k slnku prerazil.

Za nami závratná priepasť – minulosť.

Ech, smutné jarmo tisíc rokov.
Pánsky bič ráňal dušu, dreň aj kosť.
Slzami, potom, krvou náš ľud mokol.
Dost príkrej biele, poníženiu dost!
Život a nádej, bez nás na milosť!

Hryzie nás z dejín farcha zločinov,
zlosť, závisť, zrada, Svätopluk a prúty,

...

pazúry sporov, osud vlasti zlý a krutý.
Duch temnôt tiahol tisícročnou krajinou.
Dnes otčina k jednote volá na synov.

Náš národ dozrel. Ako vinohrad dozrel čas.
Spev zvonov, spev práce vyzýva naliehavý,
statočne spojme ruky, srdcia, hlavy.
Slovenská republika dôverne volá nás.
Rodáci, dozrel čas.

SLOVENSKÁ VIERA

.....

(1993)

Už veje od hôr smelý jarný vietor,
slnko sa smeje sponad striech,
zvíchrený lejak kozuch snehu zmietol,
v uliciach švitorí vtáčí smiech.

Vrúčne ťa zdravíme, slovenská otčina,
rozkvitaj v tíšinách, naša útulná kolíska!
V objatí modrých hôr dlaň riek ťa umýva,
spievajú lesy, mlčia mohutné skaliská.

Tritisíc kostolov spína ruky ku nebu,
vôkol nich kľáčia vľúdne mestá a dedinky,
milión horúcich sŕdc vzýva Božiu velebu,
statoční otcovia, láskavé maminky.

Dychčia továrne, vlnia sa sýte polia,
do mocnej vône domova vnárame sa všetci,
pieseň života a lásky ku bratstvu nás volá,
my chvejúci sa hriešnici aj útli svätci.

Chceme žiť blažene, žblnkať ako lesné pramene,
nech naše deti pijú dobro z našich duší,
odvážnu vieru, ak život skamenie,
keď sklamanie páli a ťarcha dní nás kruší.

Náš národ pod Tatrami húževnatý svet,
lomnisko podlých víchric i nástrah z temnej skrýše.

...

Bože, pomôž nám cez tiesňavy strmých liet,
cez rúbaň strastí šťastný vzlet do Tvojej ríše.

PROSBA K RODÁKOM

.....

(1993)

Odhodíme, bratia, podrazy a škriepky,
či miesto srdca máme dieru snád?!
Sme malý národ, budíme statoční a krepkí,
dokážme vlúdny duchom múdru ľudskosť siať.
Hovorí, vraj sme plachí, holubičí...
To výsmech či uznanie? Málo, priveľa?
Len hlúpy vták si svoje hniezdo ničí.
Náš život, rodina, vlasť, Boh a dôvera.
Hľa, Pán vesmíru daroval nám slobodu,
zlámaná spadla ťarcha reťazí.
Unikli sme zániku, tvorme pohodu,
kto preskočí svoj tieň, ten zvíťazí.
Tieň hrdinov – smiešna žiarlivosť,
tieň chabých odroňov – plná miska.
A naša írečitá tóna – nesvornosť,
hej, vyžeňme ju ako zlého psiska.
Nie, nedáme si náš štát rozvrátiť,
on pre nás živá studňa s vierou i chlebom.
V šťastnej slobode chceme svorne žiť
od Tatier k Dunaju pod slovenským nebom.

SLOVENSKÉ VZKRIESENIE

.....

(Veľká noc 1993)

Mať svoj štát to úchvatný pocit.
Európa víta Slovensko, nám ducha povznáša.
Nie už viac zo stola omrvinky prosiť.
Vládnúť si na svojom sloboda najkrajšia.
Bratia, uznali sme sa, prijal nás celý svet.
Aj uctíme sa, uctia nás iní hneď.
Tu prajný kôš nádeje, až nadšenie nás chyce,
že prívetivý vietor veje cez hranice.
Vy, naši neprajníci, čože sa vám nezdá?
Nehanbíte sa plávať do vlastného hniezda?
Akí ste škuľaví! V krpatej klebete
vysmievate sa sebe. Ani to neviete?

Náš národ na smrť doráňaný náhle ožil.
Dych vzkriesenia sám Boh nalieva mu do žíl.
Stratili sme sa v húšti času ako decko matke,
dnes staviamе svoj dom v rušnej križovatke.
Tu v srdci Európy, tak Večný Tvorca určil.
Synovská láska blaží, kto sa nepoturčil.
Už pred 1400 rokmi, ako je známo,
kvitla tu naša ríša, smelý kupec Samo.
Pribina, Rastislav a svätý Metod, Cyril
večitú živú brázdu do duší nám vyryl.
Sme srdcom Európy. Symbolické to je.
Srdečne, ľahučko rozdávame svoje.
Škrtili, šklbali nás ako krotké husi,

kto sám si nevládne, chrbát ohnúť musí.
Naša krv sýtila národy, aj tu susedov.
Dokedy sme mali byť skrytou pahrebou?
Ten Zlý Duch z temnôt túžil celkom zničiť
naš národ dobrodušný, holubičí,
surovým útlakom, slučkou ľsti v toku sto rokov
zdeptať náš šlachetný ľud v stádo otrokov.
Ruvali nám chlieb, rodnú reč, zem aj vieru,
už smutné zástupy v šíry svet sa berú,
úpejú doma ženy, deti bledé,
hovie si drzé panstvo v našej biede.

Len súcitný Boh počul nárek stonov,
kde naše panstvo, kde náš domov?
Dnes v srdciach aj na horách blčia vatry,
nie, my viac nechceme, len čo nám patrí.
Už praskli mreže kliatby a moc papalášov,
rodná zem sa privráva, už som zase vašou,
už nový život na okná nám klope,
vlast' kvitne ako ladná jabloň v starej Európe,
jar prudko dýcha, planie slnko slobody,
v pohode chcú žiť všetky národy.
Svieža mlad' jasá, tančí, šťastím vzlyká,
máš právo na život, Slovenská republika!
Buď plodná, rodná zem, zdúpaná hordou čižiem,
sen národovcov dávnych napája si žízeň.
My všetci ponížení zdvihneme si čelá,
volá nás budúcnosť, cesta k výškam smelá,
lež rokle a skaliská krušia vzostup k blahu.
Rodáci, držme sa, aj našu vlast' drahú.

...

Si ako chudobná, čestná a krásna dievčina,
bez teba nevieme žiť, ty zem jediná!
Koľko sme trpeli a mreli v tvojej dráme!
V zápasoch o budúcnosť vernosť ti prisaháme!
Tu modliť učili nás naše nežné mamy,
tu ani v samotách nikdy nie sme sami,
na kopcoch žiaria štíhle drieky kostolov,
tu ako motýle brkali sme v tráve za školu,
spev zvonov, sny rozprávok, detské hlásky,
priateľstvá na večnosť a čaro prvej lásky.
Tu naše túžby brodia dňom aj nocou,
tu driemu v zátišiach hroby našich otcov,
tu v hlbokých studniciach utrápených duší
lúčistý živý prameň viery stále zurčí.
Tu stvorme žirne hniezdo pokoja a dobra,
kde žiaden zbojník, leňoch ani žobrák.

Vám, láskavý Spasiteľ, aj svätej Panne,
radostná vďaka za naše zmŕtvychvstanie,
prítulná vďačná neha za dar vzkriesenia,
nech klíny bolesti na lásku sa premenia,
nech Tvorčí Duch stopí ľad sŕdc a skaliská,
od Záhoria až po Zemplín poľudští sídliská.
Vzopnuté vrúcne srdcia a piesne miliónov,
Pane, požehnaj nás, chráň nám šťastný domov.
Tvoj a náš malý národ osudom je taký blízky.
Blen utrpenia pili sme snáď z jednej misky?
Tisícky rokov v bojoch on život s presilou,
čo jarmila ľud a vraždila našich hrdinov.

Ty umrel si za zločiny ľudstva, Ježišu Kriste.
My Slováci trpíme za svoje, iste.
Chrbty nám z vlastnej viny krvou mokli.
Pane, nedopusť náš pád späť do temných roklín.
Nech šíri náš duch, verný Tebe a národu,
až ku hviezdám ríšu lásky, pravdy. A slobodu.
Po premôžení úloh, dní a strastí
daruj nám, prosíme, život vo večnej vlasti.
Áno, Pane, pomocou Tvojou, pravdaže,
Slováci veria,
slovenský ľud to v Tvojej láske dokáže.

ŠŤASTNÚ CESTU, REPUBLIKA!

.....

(leto 1993)

Náš mladý štát pláva celkom sám,
podobný bystrej plachetnici.
Buráca šíry nedozierny oceán,
svorne vpred, mladí námorníci!
Cesta späť zarúbaná,
len smelo vpred!
Chráň nás Boh i Svätá Panna!
Šťastný vietor do plachiet!
Cez dravé vlny, priepasť hlbín zas,
odvahu, bratia, nie sme jediní,
Boží duch mocnou vierou sýti nás,
tvoríme naše slovenské dejiny.
Ak správny chlap si, pridaj sa,
ak táraj, šetri hubu.
Úskalie hrozí, loďou otriasa,
hej, mužstvo, na palubu!
Ráňa nás smršť zlá, šialená,
únave, zmätku ruku nepodaj!
Premoká slaným morom halena?
Drieť pre svoj ľud blaho naozaj.
Duše nám zrejú v búrnom povetrí,
srdcia búšia ako zvon, čelá spotené,
ten rok, rok deväťdesiattri,
ten prvý rok nikdy nezabudneme!
Cválajú dni, pevnie stavba štátu.
Nehľaď na mozole a horuč strádania,

zrodený úspech rýdzi máš tu,
šľachtíme koreň nadania.
Dozrieva občan, česť aj odvaha,
pravdu a právo smelo obráni,
nešváry zláme, slabým pomáha,
keď sužujú ich galgani.
Budovať svoj mladý štát tak úchvatná vec,
radostné dielo, múdre je,
slobodný rozvoj ducha, väčší krajec
pre naše deti, naše nádeje.
Náš nový štát, v ňom tak aj my
ochotný plniť vernú vôľu,
rodná krv, my všetci známi, neznámi,
v dôvere žiť a svorne tvoriť spolu.
Viera a láska dar z božskej lekárne,
v nich mladosť ľudstva – prameň mocný dosť.
Kto verí a miluje, duchom nestarne,
dokáže stvoriť šťastnú budúcnosť.

CESTA

• • • • •

(1993)

Úzkosti a nádeje naše
pohltil nenávratný čas.
Nuž hore srdcia ako plné čaše,
zlý víchor nerozvrátil nás.

Tisícdivsto rokov tu v srdci Európy
kresťanská duša búši v našej hrudi.
Dnes Božia láska rúca priečne zákopy,
nech rieka pokoja cez Európu prúdi.

Ešte nás trápia v nociach zlé sny,
prízraky väzníc, súmrak šibeme.
Lež duch národa mocnie, cestu kliesni,
do Chrámu večnosti svorne ideme.

So všetkým ľudstvom, s túžbami a biedou,
trpeli sme veľa, milujeme veľmi.
Prosíme Ťa, Boh náš, aby si nás viedol,
Tebe a národu zostaneme verní.

BALADA O BIEDE ĽUDSTVA

.....

(1994)

Niečo nás trápi tu na tejto zemi.
Súženie chveje sa v nás ako stromy vo víchre.
Aj vo mne. Aj vo mne. Niečo chybuje mi.
Možno viera, možno láska, alebo odvaha,
a či len omrvinka šťastia?
Kam si sa ukryla, tíšina zrelej pohody?
Hľadám ťa, hľadám ako chlapec lesné jahody.
Rád by ťa ako obraz tuhšie
pripútal na stenu mojej duše.
Večerom vyzeráme trblietavé oči hviezd.
Dialky nás lákajú ako zradné trasoviská.
Neznáme hučiace mestá,
nedozierny oceán kolísaný vetrom,
búrkami naháňané lode,
stratené ostrovy, vzopnuté chrbáty pevnín,
cesty bežiacie do hôr ako hladné čriedy...
A ľudia.
Ľudkovia čierni, žltí, bieli, červení.
Umárajú ich kamene života.
Cez deň mučí hlad a večer
nemajú si kam hlavu položiť.
Úbohí naši bratia!
Bezradnosť hryzie naše duše.
V rukách zvierame tanier súcitu.
Ako im ho podať, ako im ho podať,
keď obe ruky ľavé...?

...

Niečo nás trápi, zrýva ako bolestná brázda.
Dych lásky chýba, iskierka snád?
Roztvorme náruč, nenecháme azda
Ježiša Krista opäť umierať.

MOST NA HRONE

.....

(1994)

Tu v horách pod mostom beží stará rieka
snáď milión rokov a nikdy nezblúdi.
Veselo žblnká a spieva do ďaleka
zasneným turistom aj rybárom nevľúdnym.
Kamže sa ukryl prales, medvede a vlci?
Statočný ľud si k práci pokľakol,
pot a krv našich dedov, pevná viera v srdci.
Nad riekou zdvihli mestá až k plachtám oblakov,
aj živé ramená mostov.
V ich objatí cvála rieka ako čas, čo sa nevráti.
Ach, rodná zem, dnes vlčou láskou zranená,
dokedy ťa budú nezdarené deti trápiť?
Bratia, zmierme sa. Jedného koreňa.
Podajme si ruky a žinčicou zapiť.
Tak ako pradedov nech aj nás zahreje
Tvorčí Duch svornosti, vánok z tajomných morí,
prítulný ohník viery a kabát nádeje.
Boh nedá zhynúť, veď nás z lásky stvoril.
Náš útlý národ, horúce srdce Európy,
po práve túži, veď dravci škrtili ho veľa.
Náš vľúdny ľud studne kope, nie zákopy.
Nech zurčia pramene pre šťastné diela.
Von z krčiem zloby. Nech svieži duch národa
nad rúbaniskom svárov navŕši svoj rast.
Sme občania sveta. Lež v tom je pohoda,
každý má svoju mamu a svoju vlasť.

...

Hlavy a srdcia pevne dvíhať k odporu
proti krivej biede, ktorá ľudí kruší!
Ako tu naše hory a skaliská držíme pospolu,
múdri a verní v zápasoch doráňaných duší.
Aj hviezdy raz zahynú. My ľudia nie.
Nesmrtelné žiaria šlachetné ľudské snahy.
Večná láska k sebe nás pritiahne,
nebudeme viac boľaví a nahí.
Bože, kým zhasneš čas a hviezdne krúženie,
prosíme, preved' nás mostom, ktorý nás väzní,
do večnej šťastnej vlasti-bytosti zronené –
a utvor s nami nový krásny vesmír.

SLOVENSKO VÍTA PÁPEŽA

.....

(Jún 1995)

S otvorenou náručou bežíme Vám v ústrety.
S Vami Ježiš a Svätá Matka s ním,
nádherný sviatok vatru lásky v dušiach roznietil.
Vitajte, posol nádeje, skvelý Cirkvi a Poľska syn.

Zástupy šumne zurčia ako tatranské bystriny,
Slovensko kľáčí v hlahole piesní živých zvonov.
Hľa, svätí Cyril a Metod hýbu tisícročné dejiny
a mučeníci z Košíc – holuby zmierenia – kriesia domov.

Náš bodrý ľud číru pravdu a právo miluje,
do duše ukrýva si prívetivé pápežove výzvy:
Bratia, zopnime ruky, chlebom života Kristus je,
zaženie hlad a ťarchy, čo sa do sŕdc vhryzli.

Preskočiť prah nádeje a sa nebáť,
s Ježišom, s Máriou v odvážnej dôvere,
pomáhať núdznym, zlepšovať seba,
potôčik dobra cez temno nástrah sa prederie.

Okrejú mladé srdcia zanietené pre milosť,
krčmám sa vysmejú, prácou potešia,
s vierou a láskou vytvoria šťastnú budúcnosť,
ako vtáci zdravé hniezda v zátišiach orešia.

Už Slovensko Bohu a pravde otvára sa,
ku žiarivému slnku plachá kvetina.

...

Náš duch ľutuje surové činy a šťastím jasá,
hlbokú brázdu obrody rezko zatína.

Bež, krutá minulosť, dni slzou skropené,
dravá lož, štvanie, tieň šibeníc a krivdy!
Tu v zemi našich otcov uchránime verné korene,
Boha a rodinu nezhadíme nikdy.

OČARENIE V TATRÁCH

.....

(1995)

(S hlbokou úctou venované pápežovi Jánovi Pavlovi II)

Tak s Bohom! Stisk rúk. Batoh ako sa patrí.
Diaľka nás objala a už sme v Smokovci.
Zostaňte doma, starosti, pred nami strmia Tatry,
slnko sa po nich štvorá, stúlené v snivom pokrovci.

Lezieme do hôr potkýnajúc sa mrzko.
Oblaky lížu čelá končiarov a vlajú ako zástavy.
Pod nohou striehne priepasť, až nás štekli úzkosť,
aký silák týchto ozrutných velikánov postavil?

Vôkol oltára skalísk, závratnými vekmi spútané,
Do mračien vzpínajú sa zvetrané a šedé.
Svišť clivo hvízda, kým my hútame
o živote a smrti, večnosti a biede.

Na štíte dychčíme, nad krútnavou hĺbok vyjavení troška.
Hľa, vzdúva sa more útesov! Snáď chce si zatančiť?
Presilu dojmov tu do seba si vrývame, ako do skál
vrývajú sa podrážky našich zodratých bagančí.

A plní myšlienok tak ako skriňa šiat
vidíme spenené ručaje do žulových stien búšiť,
blýskajú oči plies a ozón čpie a unáša to,
čo zurčí v nás ako súlad srdc a duší.

...

Z tiesňavy roklín náš duch vylieva
do šťastnej výšiny nad skalné previsy.
Tu v studniach tíšin radostnej modlitbe vyvrieť dá:
Bože, ty večná múdrosť, aký krásny si!

Napokon musíme späť. V tom hrdlo stiesni
horkastá ľútosť ako košeľa potom zmoknutá.
Sklamanie, sklamanie, ty zbojník priečny!
K hviezdám sme mierili a nemohli sa odpútať.

Už modrastý dym hôr v diaľke zapadá,
lež krehká nádej stúpa do korienkov duší.
Dovidenia! Tam kde oblaky krúžia ako lietadlá,
kde Božský Tvorca dáva sa mocne tušiť.

ROZLÚČKA V TATRÁCH

.....

(3. júla 1995)

S Bohom náš milý pápež, s Bohom, dovidenia!

Vďaka Vám, vďaka! Za úchvatné dni púte.

Oči skryjú slzy, skutky život zmenia.

V studniach našich duší vyvrelo rozhodnutie.

Nebojíme sa viac slnka ani dažďa.

Náš duch krepko vzlieta nad tupé blúdenie.

Nad oblaky nástrah, čo súžia i dráždia.

Je to tak! Ježiš a Mária, verní Vám budeme.

Chodník k nebu spiecha aj cez naše ulice.

Pomôžeme niesť batoh útrap smutným bedárom.

Vánok pokoja nech skrotí zlostné štvance.

Svornosť nás uzdraví z ošiaľu felčiarov.

Ku šľachetnej práci zve nás boží vzlet.

Viera, mladosť, radosť, zvoní vzácna hviezda.

Zmeňme sa, skrásnie vlasť, pretvorí sa svet.

Šťastne žiť budeme u nás v rodných hniezdach.

A v Tatrách aj po smrti stretať sa budeme.

V náručí mocných skál i bystrín s našim pápežom

velebiť Tvorcu vesmíru vrúcne a nadšene.

Tu v chráme vznešených hôr spievať s mládežou.

POD KRÍŽOM

.....

(Pri pamätníku obetiam komunizmu, cintorín Ružinov – Bratislava, 15. 11. 1996)

V bolestnom zástupe nás príboj žiaľu ráňa,
mrak ťažkých spomienok sužuje bez prestania.

Prudko nám búšia srdcia ako nárek zvonov,
o súcit prosia duše umučených miliónov.

Ach, zakryme si oči, snáď tie kostry zmiznú,
zgniavení ľudia pod čižmou komunizmu.

Krv, slzy, násilie, páľčivý ston vzlykov,
ohavné výčiny surových bezbožníkov.

Zlý duch nenávisti ničil Božie dielo,
rad statočných vzoprel sa mu smelo...

Tu, hľa, nad hroby sa vzpína nahý kríž z ocele,
Pane, len tvoja láska bolesti zacieľ.

Pod krížom múr väzníc, šibeníc mrákava,
Duch nevinných obetí ticho sa privráva:

Postojte, rodáci, počujte našu záveť,

Vám a potomkom na stálu pamäť.

Bránili sme právo, vieru nás i našich otcov,
pomstivý satan uškrtil nás krutou mocou.

Pre život v slobode – večný Boh svedkom je
byť verným až pod šibeň, kázalo svedomie.

Nádejnú mladosť zotála potupná smrť,
na našu obeť nesmiete zabudnúť.

Bráňte pravdu a život, chráňte slabých!

Vy – Vaša Dobrota

budete navždy piť z prameňa života.

POSMIEVAČOM

.....

(1996)

Náš mladý štát má zástup nadšencov
a krdlik vyrývačov.

Jedni tvoria, druhí sa šklabia,
že sme národ bačov.

Vraj farbaví sme, hašteriví krikľúni,
schopní len do jarma či hlivieť na grúni.

Vraj načo nám štát, nič nám nechýba,
stačí džbán pálenky a otrhaná koliba.

Aj keď nám vládnu cudzí, sme platní občania
a chrabrí susedia nás ochránia.

Hundraví mudráci, učení všakovak,
svoj národ hanobí len duševný neborák.
Statočný občan bahnisku chýb sa neteší,
lež ťarchu zmätkov čulo chmatne v pačesy.

Otvorte oči, srdcia, hore hlava!

Nechceme cudzie, iba naše práva.

Ži, teš sa, kresťanská spravodlivosť!

Dost, zadubenci, šaľby bolo dost.

Podlo ste krmili náš dôverčivý ľud

bublinou lží a rezancami hrúd.

Súcitú nemá vaša duša strapatá,

náš ľud mzdu tuposti vám zaráta.

Že malí sme, chudobní, bezvládni?

Boží Duch v srdciach – to naše poklady.

...

On miluje malých a slabých väčšími
než mocnárov, čo vládnu zlatom a mečmi.
Že náš ľud nešťastný, chveje sa v núdzi?
To kruté dedičstvo, vládli nám cudzí.
Z rodných hniezd hnali nás hladnou biedou,
rozkvitla Pešť, Viedeň rukou našich dedov.
Zlý Duch otroctva prameň bied a strát.
Pozde, ej, pozde stvoril sa náš štát.

Rozum a sloboda – večité Božie dary,
Slovensko vyrastie, šťastím sa rozožiarí.
Po rokoch zápasov a strmín dá Boh tu,
dokážeme v Európe svoju hodnotu.

VOLANIE SVÄTÉHO DUCHA

.....

(1996)

Spievajú vtáci na úsvite,
zo sna nás budia malí huncúti.
Bežíme do práce. Vy, decká, ešte spíte,
kým škola ožije tu v našom zákutí.
Snívajte o šťastnom svete, kde radosť žiť,
pokoj v duši, svieže dni a slnka jas.
Bieda, útlak, vojna už nesmie mátožiť,
nesmie sa vrátiť starý, dravý čas,
keď vládol Zlý duch a jeho ďas.
V tých rokoch brodili sme mladí, nezrelí
rieku života ako láskou oslnení anjeli.
Rodičia sýtili nás vierou dôverne,
lež Zloduch vtĺkal do nás kamene.
Ľstivá sekera násilia i úzkosť väznice
v urputnom zápase zožala nás tisíce.
Už schátral a zlomil sa ten krutý čas,
nádejné tretie tisícročie volá nás.
Vznešený Boží Duch Otca i Syna,
naša duša – smädná iskra ku Vám sa vzpína.
Duch lásky, pravdy, dobra v pokoji,
prosíme, nech Tvoja milosť strasti zahojí.
Ty tvorca vesmíru aj vďačných ľudských slz,
nadšenie i ľútosť vyviera z našich sŕdc.
Večný Boh, prijmi naše vrúcne vyznanie,
všetko vytváraš s láskou, Tvoja láska večná je.

...

Ľahučko krúžiš závratné hviezdne plamene,
trblietaš v očiach detí ako božské znamenie.

Si tvorca života – my zabíjači.

Ten mútny tieň nás do zatratenia vláči.

V tíšine dozrieva duša a pravda strohá,
kto chráni život, nosí v sebe Boha.

Ty tajomný, všemocný, nesmierny!

Zlom putá kliatby, suroví sme priveľmi.

Veď miluješ nás väčšmi ako svojho Syna.

Sme nevďační slepci. A v tom čnie naša vina.

Rozsievaš miliardy hviezd, Ty úžasne krásny!

Chvejeme sa úbožiaci v pokornej bázni.

Lež Ježiš sa skláňa k nám tak milo láskavý,
krvou zraňanej lásky zhaša naše páľavy.

Mučeník za našu spásu, ty Boh úchvatný!

Prosíme, odpusť, prežiar priepasť tmy.

Zlých ľudí miluješ väčšmi ako verných synov.

To dokáže len Boh. My planí sme svojou vinou.

Lež šťastní sme, že Ježiš je nevýslovný tak.

V dojatí kľáčime, slzami nám mokne zrak.

Svätý Duch, zachráň nás aj našu planétu,

nech sa zrodí vek bratstva a rozkvetu.

Svojou láskou zmier ľudí na svete,

nech ľutujeme zlé činy a ich obete,

nech národy a Duch ľudstva vlúdny a súci

v spravodlivom pokoji ruky podajú si,

nech hĺbinu duší už nikdy nerozrúca

nová kalná náuka srdcervúca.

Už nikdy boj proti Tebe, už nie, už žiaden boj,
 nás ľudské deti všetky svorne spoj.
 Pán hviezdnych svetov i Baránok obety,
 túžime milovať a tvoriť ako Ty,
ku Tebe bežať s dôverou ako k matke dieťa,
vánkom dobra odháňať všetky biedy sveta,
v slňave Tvojej lásky mládenci a dievčatá
chceme Ti spievať pôvabne ako vtáčatá.

Vďaka Ti za ochranu cez temné pralesy,
 v prekliatom dvadsiatom storočí,
 v bojoch na nože.
Ach, ľudia, bratia, pomáhajme si!
 Aj Boh nám pomôže.

DEDIČSTVO

• • • • •

(1997)

Naši rodičia, nech im Božie blaho žiari,
šesťdesiatpäť liet spájala ich živá púť,
s odvahou žiť šesť detí vychovali,
na ich lásku sa nedá zabudnúť.

Maminka spev modlitieb v náruč ruží,
otec stromčeky zdravých zásad
do kyprých záhrad našich duší
usilovali sa zasiať.

Deti, šíria sa ľstivé, tupé bludy,
vraj hmota je všemocná, Boha niet.
Lež rozum vraví,
mdlá hmota nevie stvoriť ľudí,
bezvedomá hmota nemôže stvoriť svet.

Rodina a národ vraj smiešny prežitok,
vraj víchor slobody šťastný život zaistiť.
Náš slobodný štát? Vraj bol mylný skok.
Z nacizmu nás vinia nacisti i marxisti.
Tárajú a hania, pre stromy nevidia les.
Jedni chvália Západ, druhí zrútenú diktatúru.
Snád' sú slepci? Náš osud vtedy i dnes
veľmoci zhúžvali, vždy nás tlačia k múru.

Nacisti morili nás sto rokov.
Maticu, naše školy, dve vojny a hroby žiaľu.

Potom marxisti strhli vlast' do okov.
Nakoniec zmorili ju do drápov kapitálu.

Mať svoj štát, nekvílili by u nás obeť
vojny a komunizmu, čo krv a duše žral.
Náš štát, tak ako iné v Západnom svete
v slnečnom vetre slobody bol by vyrastal.
Šťastné rodiny, zdravý ľud a pevný štát,
keď vánok dobra hreje ducha národa.
Každý každému priateľ, kamarát a brat.
Stvoríme zázraky, keď dozrie svorná pohoda.
Zborme múr dutej pýchy, brloh štvania,
preskočme jarok svárov, ujde chmúrny mrak.
Budeme žiť ako Dáni či Rakúšania.
Sme bystrí a rúči práve tak.

SLOVENSKÁ BALADA

.....

(1997)

Ukrutní páni vyhnali našich dedov
do ohňa prvej vojny vraždiť a zahynúť.
Vdovy i sirôtky kvília zúfalou biedou,
až praskla nadutá panská hrud'.
Do druhej vojny nacisti vrhli našich otcov,
pyšní nadľudia drvيا celý svet.
Aj slnko tienia zbraňou mocnou.
Lež v rumoch padli. Ani prach z nich niet.

A už zatína drápy tretia príšera,
krvavá modla komunizmu duní cvalom.
Strašidlo tretej vojny ľudí zoviera.
Zrazu však zázrak! Splasol červený balón.
Ale, hľa, pozrite, už ďalšia obluda nás škrtí,
impérium kapitálu a lží tisíce.
Oblohu ryjú ukrutné rakety smrti
a lúpežníci duší strežú ulice.

Ach, Bože, kde sa teraz skryjeme my?
Veríme v lásku, v pravdu, v rodinu a cnosť.
Podlá riava trhá korene v rodnej zemi,
kalí žriedla pre našu živú budúcnosť.
Obruč strachu sužuje národ náš.
Večný Bože, ku Tebe sa dvíhajú duše ľudu,
v dôvere, že nám v tuhých zápasoch silu dáš,
mladícku odvahu plávať proti prúdu.

Ty Tvorca svetov, života i nežnej krásy,
prosíme, zavej k nám láskavé, šťastné časy,
nech nám hviezdy žiaria a svieže hory pučia,
nech nepadneme už viac katom do područia,
nech z našich srdc úzkosť odháňajú nebesá...

Rodáci, verní Bohu a ľudu, svorne spojme sa!

PRÍHOVOR

• • • • •

(1998)

Rodáci, bratia, vrelo pozdravujem Vás!
Dejiny zrejú, lež nie v dielni náhody.
Vyrval nás nový, dravý čas,
z jarma útlaku vrhol do búrok slobody.
Závratné bezprávia rania nás isteže.
Päťstotisíc smutných Slovákov prácu hľadá.
Podvodníkom kvitnú ruže. A nikto za mreže?!
Falošná milenka si, ty sloboda mladá!
V kolískach politických strán rodia sa milionári.
O korisť sa hryzú. Jedna, druhá, tretia.
Ktože dbá o chudákov so slzou na tvári?
Páni nám sľubujú ružovú horu smetia.
Vášniví hraboši rabujú deň i noc,
úkladní lupiči lámu aj mladé duše.

Ako uniknúť z besnej krútnavy?
V skaliskách úzkostí ľudia blúdia.
Hviezda nádeje, kde si? Pod' nás zachrániť!
Sme vinní bez viny. Ech, my slepí ľudia.
Príd', Božia Láska, vytrhni nás z bahna bied!
Holub našej dôvernej túžby k tebe letí.
Veríme v Lásku, tak nám patrí celý svet.
Sme šťastní boháči, veď sme Božie deti.

Tak v Božom mene lásku rozdávejme,
I v Jeho mene múr bezprávia zborme tu!
Odroňom vládnuť nikdy nedoprajme
a svorne tvorme šlachetnú vlasť rozkvetu

PREMENY

.....

(1998)

Kedysi vládli pyšní králi, vladári,
ľud drel, čušal, vo vojnách bedáril.
V zúfalej biede hľadal zázrak premeny,
zopsul ho komunizmus vysnený.

Zgniavil ľud triednym bojom, múrom strachu,
kopal hrob iným, sám vpadol doň.
Pokoľ jeho prachu!
Tu priletela kapitalistická premena.
Vitaj prelestná sloboda túžená!

Hej, demokracia krásny režim je.
Len ako jej biedy ľudstvo prežije?
Noví páni vršia moc v neľútostné banky.
Kdeže vládne ľud, keď hromží a hryzie plánky?

Sto strán a hnutí štiepia nás ako v drevárni,
štvanice rúbu, blúznia klamné sľuby.
Prebud' sa, národ náš, duši si nezmárni,
hrozivý zloduch cerí na nás zuby.

Všetko so všetkým múdro súvisí.
Systém bez Božej lásky to kalná rieka na dne.
Lakomá panská pýcha gniavi ako kedysi.
Ach, Bože, zatras ňou riadne,
nech čím skôr padne.

NA OCEÁNE ŽIVOTA

.....

(1998)

Šťastie , ach, šťastie! Každý po ňom túži.
Úspechy, škola, práca, láska. Nežný jas.
Radostná tíšina, náš domov s vôňou rúži,
horúcim objatím nasýť nás.

Kto však dnes môže vlúdny m blahom žiariť?
Nenávisť lomcuje svetom, a zločiny,
násilie, boje, hlad i temné sváry.
Hodujú mocní, kvília nevinní.

Na hrobe lásky bujnie bieda sveta,
besný Duch bezprávia chce zrúcať Planétu.
Krutňava surovej pýchy ľudstvom zmieta,
horúčka lakomstva nám srdcia láme tu.

Aj vás predvečer tisícročia desí?
Prosme, nech súcitný Boh súmrak zaženie.
Boháč či chudák krivdy aj dlhy odpusťme si.
Hladným chlieb,
zúfalým vieru,
všetkým zmierenie!

Odvážna láska vstáva z hrobu naraz,
nádejou tretie tisícročie ľuďom vyzváňa.
Pokorný Boh – Ježiš, Pán vesmíru žehná nás
pokojom a úsmevom svitania.

PIESEŇ JESENE

.....

(1998)

Kvílenie vetra a miliardy listov...
Zlatisté, bezmocné, až srdce chveje sa.
Príroda – Boží chrám, bytosť s dušou čistou
žaluje na ľudí a prosí nebesá.
Vy, pyšní sebeci, tvrdí ako kov a ľad,
tučniete z plačúcich krívd, krvavých slz biedy!
Podlí zbojníci duší, chcete život rozstrieľať
a lásku zdupať čižmou voľnosti a vedy?!
Hlásate nový vek, lež ľudstvo živorí,
surovej slobody panskí otroci ste.
Bez Boha niet dobra, vládnu bankové trezory,
zhyniete pod plotom ako mŕtve lístie.

Dokedy ešte bude vzlykať úzkosť úbohých?
Hľa, cez deň horia lesy, v noci hviezdy záhadné.
To výzva Večného Ducha, jeho dych:
otvorte prázdne srdcia aj bachraté pokladne!

RAKETY NA BELEHRAD

.....

(jar 1999)

Už zase, už zase
oblohu ryjú zlovestné bombardéry.
Naše srdcia schnú v bolestnom úžase,
na Srbsko oceľová smršť mieri.
Ach, Srbsko, bratský ľud a zem!
Sedemsto rokov sužujú ťa janičiari.
Prečo ťa chcú zmoriť, prečo len?
V prekliatom storočí diablov plán sa zdarí?

Cez slzy upierame zraky
na juh, kde neľútostné vtáky
najatých vrahov sejú des a smrť.
Ach Bože, zažeň ich. Nedaj zahynúť.
Kľačiaccky žobroníme, Kriste Pane,
o mier a zľutovanie na Balkáne.

Nech jarná pieseň opäť všade hlaholí,
nech zhynú ničomné zbrane,
nech ľudia kľudne vyjdú do ulíc a do polí,
nech pokoj slávi zmŕtvychvstanie,
nech veľmoci viac nevrhajú strely,
nech zo slz a krvi nežmýkajú kapitál.
Prečo by chudáci pre panské chútky mreli?
Prečo sa na ľudskosť nikto nepýtal?

Závratná príšera rehlí sa nám do očí,
Zlý duch nás ťahá do ohnivého jazera.

...

Bože, prosíme, odvráť kliatbu storočí,
keď nad hlavou ľudstva striehne sekera.
Prebud' svedomie sveta, nech sa vzbudí,
nech zdvihneme sa ako mocná hať.
My, ľudia v mene Boha, Otca všetkých ľudí,
podme reťaz Zla roztrhať.

Primknime plece popri pleci.

My všetci, vy všetci.

Zajtra pozde. Kto váha?

Odvaha! Drž vraha!

Nech na zbraň nesiaha!

KRÍDLA

• • • • •

(1999)

Na dvoch krídlach vtáča lieta,
na dvoch sa vznáša lietadlo.

Ak sa lámu, už sa zmieta,
hneď by na zem prepadlo.

Ruka pravá a k nej ľavá,
jeden človek spolu je.

K nemu patrí jedna hlava,
ktorá správne mudruje.

Ak sa ruje pravá s ľavou,
taký človek kalika.

Zmätky, rozvrat s tupou hlavou,
zánik dušu preniká.

Prečo u nás v politike vládne
priečny svár a ostrá nezhoda?
Ľavica s pravitou štvú sa zradne
na skazu národa!

PREVRAT 1989 (PO DESIATICH ROKOCH)

.....

(1999)

Ech, najľahšie sa prevracali kabáty.
Kapsy si zasa napchali chytrí karieristi.
Nech vládne hoci aj čert rohatý,
uchmatni, šplhaj, chodník k moci istý.

Päťdesiat rokov nás takto topia v močiari.
Padajú duše do roklín, aj hospodárstvo na nos.
Dnes päťstotisíc ľudí bez práce bedári,
surovým zbohatlíkom to vraj prajný nános.

Na majetok ľudu vrhli sa ako zbojníci,
tu v mútnom koryte si miliardy rúbu.
Jedni hniezdia v ľavici, druhí v pravici.
Chceš zlomiť krivdy? Márne derieš pero i hubu.

Hryzú sa o korisť tie farizejské šelmy,
súženie ľudí to je pre nich nič.
Plač pustých polí, smútok prázdnych dielní?
Na krutých sebcov len brať živý bič.

V socializme bez duše klamala strana jedna,
v demokracii bez srdca sto strán a hnutí.
Minulosť už doživorila biedna,
prítomnosť do priepasti nás núti.

Kde zhynula nádej a sľuby z náместí?
Kde láska, svornosť? Drzáni dnes svorne kradnú.

Boží víchor zahnal jednu perepúť nerestí,
zloduch lakomstva privial horšiu háveď riadnu.

Hej, mocnári tak lúpili ľud od praveku,
ich učenívi žiaci šijú na nás budú.
Proti ich šaľbe nieto ostrejšieho lieku
len nový prevrat! Dokedy nás šialiť budú?

Slováci, bratia! Zdvihnime čin pánom navzdory,
zrušme všetky strany. Úkladné hniezdo zvád nech sa prace!
Nech sa vlast' kľudne rozvíja. Nech vládnu odbory,
parlament, vláda, statoční ľudia rozumu a práce.

Slobodu máme, spravodlivosť nie.
Nečakajme, aká víchrica nám ju doženie.
Proti pažravcom jediná záchrana strohá,
zasadme múdru spravodlivosť v mene Boha.

NÁVRAT STRATENÉHO SYNA

.....

(1999)

Ulicou sa smutne motá,
nezdraví ho nikto nik.
Kto je ten muž? Taká psota.
Bol malý boh a kádroník.
Mocný postrach, neúprosný,
škodca mnohým v okrese.
Teraz dýcha náš vzduch cnostný,
ledva barlu unesie.
Krotko krivká do kostola,
modliť sa a nie špehovať.
Duša holá ľútosť k nebu volá...
Bože, ráč ho v láske zachovať.

A odpusť nám naše viny...
Život cvála ako kolesá.
Nech je šťastný ako i my.
Stratený syn našiel sa.

OBČANIA PRED VOEBAMI

.....

(2000)

Lídri strán sa na nás šťastne šklabia,
každý sa zasa vábnym sľubom honosí.
Veselí páni, nás nezláka už viac hudba žabia
tu v ľstivom politickom rákosí.

Hej, panské kšefty v sýtom koryte!
Kupčíte pre svoj blahobyť dobre.
Tak horúco svoj ľud ľúbite!
Nesúži vás, že päťstotisíc prácu žobre?
Lišiacka láska tají chyby krásy,
ľúbite iba seba a naše hlasy.

Dokedy vás tu máme trpieť ešte,
úskoční, prešibaní hráči?
Škoda si umazať päste,
perepút' vymiest' metla stačí.

Chceme žiť ľudskejšie vo svojom,
odprášiť štvavé stranícke skrýše,
parlament v republike zveriť odborom,
práva a právo primknúť sa k nám bližšie.

DVETISÍC ROKOV

.....

(2000)

Dvetisíc rokov, už dvetisíc rokov!
Dejiny ľudstva boľavá, strhujúca hmla...
Boh prišiel láskou zlomiť zlobu okov,
krvou zmyť ťarchu zla, čo na svet doľahla.
Ach, prečo sme Ťa zavraždili, Kriste Ježišu?
Ty žiarivá pravda a cesta pre život večný.
Ako Ti odvdáčiť obeť najvyššiu?
Čím viac nám odpúšťaš, tým surovejší sme väčšmi.
V prívale storočí zúrilo tisíc vojen.
To nebol Boží trest, lež pomsta Satana.
Skaliská biedy – jeho i náš zločin to je.
V horúčkach zmieta sa ľudstvo, aj cirkev zraňaná.
Rujú sa o korisť pyšní mocnári,
hlad vháňa bedárov v revolte do pekla.
Zlý plameň bezprávia planétu nesvári.
Ako zlepšíme svet, keď svornosť nám utiekla?
Túžime sa zachrániť, aj všetkých ľudí?
Nech vládne bratstvo, nie tvrdá päšť.
Preskoč svoj tieň, sám sebe ujdí,
rozdávaj dobro, šír Kristovu blahozvešť.
On, visiac na kríži, všetkých objíma
a kvíli plný súcitu.
Dokedy budeš ešte, ľudská rodina,
milovať kliatbu pýchy v srdci zarytú?

Ja – vládca sveta, Božia láska vtelená,
dal som sa utýrať ako otrok bez mena,
za vás, vy bezcitní, studení ako inovať.
Zmučený vašou krutosťou mám znovu umierať?

SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

.....

(2001)

Pýcha a závišť – bahno vládne
pod burinou štvania a zrád!
Rozbroje plazia sa tu nenápadne,
zlovestne veštia zlom a pád.

Aj Svätopluk bol pyšná hlava,
zapredal strýka Rastislava.
Presila slov to planá námaha,
kto čerta do koča si zapriaaha.
Výstražne zvonía slová v Písme:
čím sme hrešili, tým trestaní sme.

Nestačí lámať prúty na kolene,
lež nezbedným chalanom po zadku.

Tak drzí chuligáni povznesene
dospejú ku zrelému poznatku.
Pravdaže, sám prút, skvelý síce
nevypráši dosť spurné nohavice.
Na mladé srdcia zdravé účinky
nie prúty nevrých slov vodopád,
lež tichý príklad otca, mamky,
i vlúdne pohľady, čo každý rád.

A odoprieť si piváreň, telku,
vziať decká, nezabudnúť na manželku,
s rodinou v objatí šťastnej pohody
naháňať v lese huby, jahody.

ZMIERENIE

.....

(2001)

Tisnem ti ruku, život, nie na rozlúčku,
nie na veštenie osudu.

Nie ty, sám som si vzal krížnu slučku
v pochabom behu za motýľmi preludu.

Svoj živý román si každý píše sám.

Kto zotrie machule a krivé riadky?

Za záchranu z pút vďačím nebesám,
za únik z klepca, za prílet domov spiatky.

Ježiša Krista prosím o život a náruč síl,
aby som Jeho plány naplnil.

Rozum a sloboda čarovný dar.

Človek i národ bez nich vädne.

Prečo tak málo som z tých darov sal?

To Božia milosť, že nezahynul som biedne.

V útravných bojoch moja bytosť úbohá
úpenlivo sa opierala o Boha.

Tak zmohla nástrahy, strach z hrubej presily.

Tmu väzníc, pot príkoria tak sme prežili.

Boj proti Bohu, vojna, besné príznaky.

Stráť sa už, storočie krvavé dvadsiate!

Nech našu slobodu neorú ťažké oblaky,
temnoty zla v ľuďoch zakliate.

Bezbožným škodcom trpký pozdrav dávam,
surovo ste nás hrýzli v krutej čelusti.

...

Súženia, krivdy odpúšťam vám.
Skazu, čo ste do duší vryli,
nech vám Boh odpustí

ŠTUDENTSKÝ POZDRAV NÁŠMU PROFESORovi

.....
(december 2001, Trenčín)

(K 95. narodeninám prof. Š. Pozdišovského)

Tu v našom meste vzácny muž žije,
vychoval nádejné študentské generácie.

Milovať Boha a ľudí učil nás verne,
pravdu i právo brániť proti bezbožnej šelme.

S láskou Vás zdravíme, milý pán profesor!

Čas prežiaril vďačnosť, Ste náš jasný vzor.

Hĺbka Vašich múdrych zásad vlní našu hrud',
zápalistý živý odkaz nedá zabudnúť.

Radosťou nám tlčú srdcia, city plamenné,
v zápasoch o šťastný život bdie v nás božské znamenie.

Slabých vyrvať z jamy biedy snáď až ku hviezdám,
k studniam viery vždy sa vracáť ako vtáča do hniezda.

Prosiť Krista na kolenách to pevne zaručí,
že nás Zlý duch nevyvráti vo víchriciach storočí.

Náš mladý štát tvorme svorne.

Tak Slováci vlúdne spolu
naplníme Božiu vôľu.

NAŠA REVOLÚCIA

.....

(2002)

Vzlyk vetra a plachta hmly – to výkrik jesene.

Vášnivé davy v uliciach chmúrne hučia.

Samota v byte tiesni nás ako väzenie,
skryjem ťa, drahá, do náručia.

Máš ešte odvahu dravý svet milovať?

Myslíš, že láska zlobu udusiť môže?

Roztaviť v duši mráz a inovať,
vystaviť krásny svet, zloduchom vyraziť nože?

Pozri, urputná nenávisť drancuje národy,

aj náš sa v otravnom bahne súži.

Kedy už odhodíme skaly svárov do vody?

Kedy ožijú statočné ženy a muži?

Aj dlžoby hrdúsia ľudstvo ako povrazy.

Boháči v prepychu, bedári slzy v očiach.

Ech, koľko šťastia stvorila by vzbura peňazí!

ODPUSTIŤ DLHY!

Božská výzva blčí nad bránou tisícročia.

Mocnári bánk, prosíme chudákom poslúžiť.

Veď všetci sa zmietame v spoločnom korábe.

Láska nás zachráni, ak vieme bratsky žiť.

Ak nechceme zhynúť hlúpo a pochabe.

Skľavené srdcia nech hreje ohník súcitu,

spaľuje nepravosť, ku blahu vedie,

radostný chlebík šťastia rozdať všetkým tu,
čo živia v jame krívd a v biede.

Revolúcia lásky z Krista prúdi,
v nej bratský pokoj
i nesmrteľnosť ľudí.

SVIATOK SLOVENSKEJ REPUBLIKY

.....
(1. január 2003)

(Desiate výročie vzniku Slovenského štátu)

Dnes veže chrámov vyzváňajú vzácny čas,
srdcia a duše burcujú, nech prudko búšia
za naše krásne Slovensko, za náš domov.

Rodáci, pokorne padáme na kolená.
Nesmierny večný Boh! Vďaka Ti
za našu Republiku.

Prosíme, nech nám navždy žiari slnko slobody,
nech zaháňa zlú tôňu bezprávia,
tú trýzeň života.

Dnes uchvátení Dobrým Duchom
svorne tu prisaháme
vernosť Bohu a národu.

Tu pod krídlami mocných Tatier
na brehoch žblnkajúcich riek
chceme šťastne žiť
v objatí pokoja a práce.

Naše úpenlivé modlitby a diela
nech vlúdne orú kamenistú dušu Európy,
nech sa viac nepotáca

v bludisku závravných temnôt.

Veď pozrite, bratia, pred nami
uháňa strmá cesta národov
do chrámu Večnosti.

KRIŽIACI MIERIA NA BAGDAD

.....

(2003)

Už svieži vietor češe dediny a mestá,
už zase vtáčatá spievajú v húšťave.
Bež, zima, preč, tu nemáš miesta,
prileteli dni slnečné a láskavé.
Ulice šumia ako bystrý vodopád,
mamičky, kočičky, šantiace batolátá.
Ej, život, život, kto ťa nemá rád?
Či už si krásny, či len plný blata.
Pohoda hreje srdcia, topí záveje,
ožijú záhradky, vyrastú nádeje.
Tu zrazu vysoko, vysoko nad horami,
v závratnej výške z perín oblakov
vyrážajú roje obludných dravých vtákov.
A dni a noci, dni a noci tiahnu rýchle
nám nad hlavou. Bielymi chvostami
rozrývajú pokojnú modravú dialavu.
Bolestné tušenie nás zovrelo.
Pozrite, ľudia, valí sa mocná armáda,
moderní križiaci hrnú sa na východ,
dychtia po víťazstve a sláve.
Násilie, strach, smrť ošial' zániku vlečú.
Beda ti, beda, úbohá ľud v Medziriečí!
Beda ti, beda, prastará mať patriarchov
a prorokov! Šialený oheň padá.
Eufrat a Tigris vyparí sa v besnej horúčave,
zúrivé päste bômb rozprášia domy Bagdadu,

...

plamene ropy zaplavia ríšu slávnych Sumerov.
A život zahynie v krútnavách druhej potopy.
Zrodí sa posledná ukrutná rozprávka
z Tisíc a jedna noc.
Noe, ach Noe, kde je Tvoj koráb záchrany?
Zdesený Lót prcháš od Mŕtveho mora.
Skutočne nebolo tam ani desať spravodlivých?
Ty, praotec Abrahám, prečo padáš
ranený víchrom hlbokého žiaľu?
V dávnych dňoch zahnal si prieky pre studne vody.
Dnes, pre studne ropy vraždia sa tvoji synovia.
Mojžiš, ty posvätný vodca ľudu,
ber svoju zázračnú palicu a udri!
Hej, udri mocne na pyšné hlavy,
na udatné zadky tvojich pažravých potomkov!
Rozbi na prach ich podlú zlatú modlu,
ktorej sa tak vášnivo klaňajú.
A popros milosrdného Boha,
nech radostná zvesť Ježiša Krista,
posolstvo lásky a odpúšťania
uhasí požiar nenávisťnej smrti.
Nech vládne na svete vlúdny čas.
Boháči naklonia sa k chudákovi
a zajatci prekliatej pomsty
uniknú z pút Zlého ducha.

Oči Európy, Ázie, Ameriky
úpenlivo sa upierajú k nebesám.
Aj ústa všetkých národov Zeme
v pokornej pálčivej dôvere volajú:

Ach, Bože, zachráň naše životy,
veď Ty si Bohom živých!

HRDINOM A VÍŤAZOM

.....

(2003)

Tu päťstotisíc našich ľudí trpko hundre,
bez práce chradneme, farchy dušu mučia.

Lež prečo páni tvária sa tak múdro?
Prečo nás ženú veľmociam do područia?

Už mocnári nás tlačkajú ako útlých bratov
a vešajú nám na krk lesklý, ťažký metál.

Ach, odmena to veru skvelá na to,
aby sa vďačný ľud tu v tichej biede zmietal.

Sme malý štát, ale naša hruď i hlavy
vraj sú chrabrý štít, čo front prerazí.
Aká radosť padnúť pre panské mešce a vechť slávy!
Hrdinom hrob, korisť pre vás, chytrácki víťazi.

Nuž, milí spojenci, tu máte od nás pomoc všetkú,
veď hlivieť nečinne nám sa nepatrí.
Tu nás máte päťstotisíc a celú výzbroj v lesku,
naše lietadlá všetky, jedno dve až tri.

Vy úspechmi spítí v slávožiare banketov
pripíjate na horu ziskov s dušou zovretou.
Tým šialeným vínom, čo slzami a krvou dymí...
Pomaly ale isto zomelú vás Božie mlyny.

SLOVENSKÉ ZÁZRAKY

.....

(2003)

Ukrywame si trpkú radosť riadnu,
kým národ vädne, háved' klaje a sa veselí.
Farizejskí žráči krepčia a vládnu,
žmýkajú štát, ktorý nechceli.

Zo skalných marxistov vyrástli svätí rytieri,
tupiteľom Krista a národa pripli čestné kríže.
Hľa, výsmešný zázrak! Z čertov sa rodia anjeli.
Umrelo svedomie, hanba mu päty líže.

Opití mešcom zrady a smutnou slávou
hrdo sa vzdúvajú s metálmi na hrudi.
A kupčia s Republikou ako s lacnou kravou.
Rodáci, kedy nás Dobrý Duch z driemot prebudí?

Bezprávie, bieda.
Prečo mlčíme my kresťania tichí?
A kariéristi si ženú vietor do plachiet.
Môže Boh prijať naše uplakané vzdychy,
keď priamych obetavých činov niet?

KANDIDÁTI

.....

(2004)

Slovensko sa na jar v mocnej sláve zmieta,
náhlime sa voliť pána prezidenta.
Krádeľ kandidátov, osem, desať, dvanásť,
chcú sa z vrúcnej lásky obetovať za nás.
Vzácni hrdinovia, vďaka vám, ach, vďaka!
Kdeže je trinásť? Kde sa toľko fláka?
Tu kandidát prvý. S úžasom kukám.
Je to možné? Áno. Pán minister Kukan.
Obdiv si zaslúži skromná drzosť vaša,
tak sa čierna ovca tlačí do salaša.
Slušný Čechoslovák, tichý ateista ste,
červenú knižočku z vrecka vytraste.

Druhý sa ukladá pán prezident Schuster,
seje teplé slová, žiari ako luster.
Kde ste však stratili poklad z Brazílie?
Bez neho sa nám tu stále ťažšie žije.

A už sa usmieva tretí. Ten nám humor zmrazí.
Pán doktor Mikloško! Za ním gróf Esterházy.
Vy švárny mládenec, máte bujný elán,
k metálu vám smutne blahoželám.
Prosím, prezradte nám, čo nám vešti
čestný znak, dar pre vás v Budapešti?

Už sa hrnie štvrtý, piaty, a tak ďalej
lichotia voličom v túžbe dokonalej.

Dvanásť chrabrých mužov, ani jedna dáma?
Horu sľubov mlátia, plače prázdna slama...

Milí kandidáti, odvážni a veselí,
chcete vládnuť v štáte, ktorý ste nechceli?
Na halušky s bryndzou chuť vám iste rastie.
Nuž tak šťastnú cestu hľadať veľké šťastie!

BALADA BEZDOMOVCA

(2004)

Motto: Tisíce ľudí umiera denne hladom, v bojoch, terorom.

Stratil som prácu, byt aj ženu.

A všetci milí odvrhli ma
von na ulicu jak psa ženú,
hryzie ma hlad, drví zim-a.

V cudzom meste skrýva ma prítmie pivnice,
v smetiach sa hrabem zrána, zvečera.
Šľahá ma dážď aj sneh, aj výsmech ulice,
psy na mňa vrčia, kde-kto zazerá.

Deň a noc tu v srdci mi kvíli niečo.
Zlámaný život. Osudu sa vzdám?
Trpký hlas šepká len prečo, prečo?
Žalujem krivdu v noci ku hviezdám.

Ježiš Kristus, Ty Pán sveta a bezdomovec,
zľutuj sa nad úbožiakom, môj Bože!
Zostúp z kríža a súcitným ľuďom povedz,
nejaký dobrák nech mi pomôže.
Veď miluješ nás božsky tak veľmi, veľmi!
A ľudsky trpíš s nami vyvrhelmi.

EURÓPSKA ÚNIA

.....

(2004)

(V Ústave EÚ niet zmienky o Bohu a kresťanstve)

Európa bez kresťanstva, bez Boha?
To ľstivá lož a dutý podvrh spupnej pýchy.
Nie! Nie sme nevďačné decká, nie háveď úbohá.
Sme občania Kristovej ríše, úprimní a tichí.
Od Gibraltáru po Ural zvon modlitieb a spevu,
vyznanie viery Otče náš hlaholí vznešene.
Ježiš dvetisíc rokov volá ľudí, nielen v EÚ.
Sme zrelí Európania, nespálime rodné korene.
Veď Božia láska prerodila naše divé národy,
mocný Duch Pravdy a bratstva do srdc tíško vnikol.
I vdýchol vánok pokoja, krotil nezhody,
ubránil Európu pred hordou lúpežníkov.
Svätý Duch zahnal krutých pohanských bôžikov,
smiešnych, lež krvilačných v satanovej sieti.
Zlomil putá otrokov, krvnú pomstu láskou prenikol,
sňal jarmo poníženia žien a detí.
Barbarov zdvihol z temnôt k hviezdám výšinám.
Hľa, Boh v trpiacich ľudských s nami tu je.
Radostná zvesť večitý život veští nám
a rieka Božieho súcitu stále nás poľudšťuje.
Keď vojny horeli, drancoval mor, škrtil hlad,
pápeži, kňazi, rehoľníci ľud odvážne chránili.
A Božia ríša dužnela ako slnečný vinohrad.
Tak aj náš národ zdolával víchrice presily.

...

Nad slávou univerzít, mrakodrapov, úchvatných katedrál
obetavosť pokorných kresťanov sa vznáša.
Boží Duch zrná živých skutkov do národov sial.
Dnes na rumoch diktatúr rozkvitá Európa naša.
Bez hrôzy vojny, bez hladu, bez zúfalej biedy.
V páľčivom napätí hľadáme do tajnej diaľavy
s úfnosťou, čo zákerní bezbožníci vyplienili kedy,
to nová Európa čoskoro napraví.

Ježiš Kristus, Tvoja krv bahno skazy odmyje...
Áno, kresťanská Európa budúcnosť Únie!

ATTILA

• • • • •

(2005)

Pochabí južní politici si lámu hlavu,
nešťastná vášeň srdcia schválila.
Kto zdvihne z bahna našu dávnu moc a slávu?
Tu zrazu šťastne vykriekli: Attila, áno, Attila!
Kedysi dávno vodca Húnov, pohan z Ázie,
ako divý víchor preťal Európou znevrady.
Od Ríma po Paríž s hrôzou slávny je,
rozrúbal mestá, spálil osady.
Európa triasla sa pod kopytom jeho jazdy,
ohnivým mečom vstúpil do dejín navždy.
Jasajú páni, ach, to je krása, mocná vec!
On bol náš vzácny praotec.
Úchvatný vodca hrdinský sa choval,
Európu mečom a ohňom zjednocoval.
Ošialom nadšenia spítí – sochu Attilu,
vzor a modlu, nech je všetkým drahá,
k večnej úcte zdvihli ako duchovnú posilu,
sochu zloducha, lúpežníka, bratovraha.
Kroniky svedčia, vraždil, pálil, pustošil,
doráňanú Európou proti sebe zjednotil.
A biedne zhynul podliak Attila,
znásilnená deva dýkou sa mu pomstila.
Lež páni na juhu si zapchávajú uši.
Ktože by aj chcel ocot do vína?
Nie pokorný meč, nie pravda, čo učí,
krvavá moc a sláva ľudí nadchýna.

• • •

Nášho Attilu nech nám nikto netupí!
Mohutná slávnosť priláka nám zástupy.
S Attilom vzlietne smelá ako vták
sláva nášho ľudu k slnku nad oblak.
Udatný vodca – pre náš ľud mocný vzlet,
s úctou a obdivom ukloní sa svet.
Tárajú hrdí rečníci v slzách dojatia,
okolo sochy mlátia prázdnu slamu,
lož a pravdu ako pohár vína prevrátia,
ľuďom do očí sypú plevy z vreca sebaklamu.
Utajili páni – veď učení sú na to dosť,
že odhalili svoju historickú neznalosť.
Neznalosť a pýcha – koreň zla,
plodí extrém, čo ničia pokoj na zemi.

NAŠE ZÁPASY

.....

(2005)

Zlý Duch ráňa Slovensko ako bludná hviezda.

Jej záhadný lesk mámi, tá leš sa nám nezdá.

Záplava lží umára ľudí miest a dedín,

za pravdou bežím, za právom sledím.

Nadvláda peňazí príkorím národ škrtí,

Slovensko vlečie do drápov smrti.

Pelech krčiem a herní vzyva diabla dňom i nocou,

jagot pyšných áut smeje sa biede bezdomovcov.

Niet práca, niet chlebík, a život bodlačie,

nad slzou núdze päste zvieram, srdce zaplače.

Čujete, mocní páni, čo žobru ústa miliónov?

Hnev ľudu strhne vás ako pník zhnitých stromov.

Falošní hráči, komu slúžia klamné triky?

Horúce sľuby odvíal úlisný vietor politiky.

Triedny boj pästou bezbožníkov

utýral náš ľud podľa boľševických zvykov.

V tieni šibeníc, lží a strachu rástli stromy Zla,

zbraň studenej vojny 40 rokov nezmrzla.

Lež zrazu tá pohanská stalinská modla –

v duchu nového svetového poriadku –

tak ako pobehlica, úskočná a podlá,

kopla verných služobníkov do zadku.

Studenú vojnu prehrali sme naskutku,

ovocie Zla nás dosiaľ trýzni v dušiach, v žalúdku.

...

Bratia, v našom národe holubičom
na háveď odroňov iba s bičom!
A krivdy, čo sa rehlia našej trpkkej pokore,
vyhodíme ako koštiaľ psovi na dvore.

Už plameň našich túžob stúpa k nebesám,
srdcia a duše spojme, nech nik nie je sám.
Duch bratstva stvorí u nás Božiu ríšu,
v nej studne šťastia sú.

Nebeský Otec žehná nášmu zápasu.

NAŠA SVORNOSŤ

.....

(2006)

Vraví sa tu medzi rečmi,
že sme národ veľmi priečny.
Malý národ, tichý mäkký,
milujeme veľké prieky.

Ja chcem sprava, ty chceš zľava,
nech je tvojou moja sláva?
Ty chceš zboka, ja z vysoka,
budem ti robiť stále soka.
Ty chceš tak, ja naopak.
Ty chceš zhora, ja zas zdola,
nech sa zláme tvoja vôľa.
Ja chcem dobre, lež ty zle.
Ty chceš ryby, ja ríbezle.
Ja rád víno, ty pálenku,
rojčíme túžbu ďalekú.
Nášmu ľudu blaho chceme,
nuž ho vzdorne rozbijeme.
Zväzok prútov a Svätopluk?
Bratia bijú, stojíš ako drúk.
Zatváraš oči, len mu dobre!
Prečo stále pravda žobre?
Nepomáhaš mu, kamarát?
Tiež ťa zotne pasca zrád.
Ani na voz ani z voza,
nech susedom zdochne koza.

...

Naša radosť smutná veľmi,
sami sme si nepriateľmi.
Škriepni sme my – národ malý,
kiežby sme sa múdrym stali.
Slobodne a šťastne žiť?
Národ musí pevný byť.
V bratskej zhode všetci svorne
dobré diela pre vlast' tvorme.

NAŠA SLOVENSKÁ ZÁHRADA

.....

(2006)

(Alegória)

V slovenskej záhrade krásne jablká,
strážnik dnes s dôverou skočil si na pivo.
Surovým zbojníkom noc úspech ponúka,
hej, smelo cez plot, trhaj náhlivo!

Šklbú a kmášu, lup hádžu do vriec,
zvierací pud im zviera päť a hrud'.
Ber všetko, kašľať tam na obec,
tma nás ukryje, všetko uchmatnúť!
Svedomie? Hlúposť. Hlavne, že máme my.
My chytrí, spítí mocou, ziskom zmámení.
Kritika luhá, nie sme pažraví,
milodar hodíme, keď prídu oslavy.

Vrátil sa strážnik z oldomáša,
uzrie smutnú spúšť, triezvo zaplače.
Slovensko ozbíjané, úbohá vlasť naša!
Bratia, strpíme túto biedu Slovače?

Klamú nás páni, aj my sa klameme,
tak miesto zrna žneme kamene.
Slobodu máme, spravodlivosť nie.
Ktorá víchrica nám ju priženie?

LUDIA A HVIEZDY

.....

(2006)

Lietajú oblaky ako bystré lietadlá,
vitaj, jar slnečná, prilietla si k nám znenáhla.

Veselo rozsievaš radostný vtáčí smiech
a jasnou oblohou bozkávaš čiapky striech.

Máj – lásky čas prikradol sa poľahučky,
uchvátil mládež na záhadné slučky.

Cválajú autíčka, v nich junáci hrdí
aj šťastné dievčatá s tajnou nádejou v hrudi.

Ulice burácajú v bláznivom rytme,
túžobne čakáme na nočné prítmie.

Kedy už rachotenie dňa poľaví
a objíme nás pokoj hviezdnej dialavy?

Už sníva tichá noc, už blčí hviezdny prach,
milión ohňov žiari v úžasných výšinách.

Velebné božské dielo sála znamenie
a ľudia pod hviezdami srdcia nadšené.

Už padá hviezdny roj do kozmických studní,
na krásnu lásku myslieť nezabudni.

Očami očarenými tu z nášho víru
uprene nahor hľadáme do vesmíru.

Nádherné dialky! Svety nekonečné!

Život bez konca. Budeme žiť večne.

Veselo toč sa, útla zemská kolíska!

Vzrušené srdcia bázeň pritíska.

Trblieta tajomný svet, oči hviezd planú.

Vesmír a večnosť otvára bránu.

Vznešené dojatie nám duše objíma,

kúzelne šumí nočná tíšina...

Čujete, dobrí ľudia? Áno? Nie?

Láskavé, súcitné Božie volanie...?

Volá náš národ, volá všetky národy
vyjsť z ohňa rozbrojov do bratskej pohody.

DOMOV

• • • • •

(2008)

Nad riekou Hron v záhradách pod lesom
tu v rodnej dedinke žijem a šťastný som.
Hora nám šumí, zurčí potok, spieva vták,
vľúdna pohoda vznáša srdcia nad oblak.
Na vršku biely kostol žiari Božie znamenia,
tam naše smädné duše pijú z prameňa.

Ukovať krajší život učili nás rodičia,
ich krv a duch iskrí v nás, víchry ho nezničia.
S plačom sme prišli na svet malí nezbedníci,
odídeme do Večnosti s úsmevom v líci?

V sídlach strachu predral sa náš ľud dravou polnocou
von z jarma bezbožníkov s Božou pomocou.
Hľbou skál, ktoré prali do nás ľstiví priatelia,
vydláždili sme trpký chodník zmierenia.
A smršť žiaľov z krívd, čo dušu krútia,
zahrabali sme do jamy pominutia.
Dnes tichá radosť žehná našu živú púť,
rozsievať dobro, na zlo zabudnúť.

Rodáci, bratia, klaknime, aj celá Otčina!
Nech strom našej vďaky k Bohu rastie,
nech múdra viera mladé srdcia objíma,
láskou, čo vzácnejšia je ako šťastie.

PANORÁMA

.....

(2008)

Lietal som ponad ploty hraníc priveľa,
prebrodil krásne klamstvá mnohých krajín.

Ostrá tóna biedy do srdca ma udrela,
záhubná tóna všade sa tají.

Pozrime, bratia, na svet dokola,
tisíc krívd stoná, plačú horké žiale.

Páni s chudákmi kruto zápolia,
rozbroje, vojny horia stále.

Milióny ľudí schvátil divý kapitál,
zisk je im bohom, náboženstvom kalné obchody.

Mocnári gniavia ľud. Nikto sa nespýtal,
prečo sa vraždí v mene slobody?

V slzách a v krvi zmieta sa celý svet.

Pažravé bezprávia k revoltám vedú.

Pre ľudstvo inej záchrany niet.

Odstráňme biedu!

Snívame sladko o šťastnej planéte?

Pravda a právo od nás urputný zápas čaká.

Ó, Bože, láskavý Otec všetkých ľudí na svete,

k Tebe sa vznáša, k Tebe sa vznáša

naša vrúcna láska, prosba, vďaka.

...

Zdvihni nás z jarma tmy, ľudstvo si bratské ruky podá.
Zvon pravdy zvestuje koniec dravej biede.
Na rumoch zloby vzrastá vlúdna zhoda.
Boží Duch do radostnej slňavy nás vedie.

Nebesá večné dary ľudom nadelia.
Teším sa s vami, milí priatelia!

SVÄTÍ CYRIL A METOD OPĚŤ NA SLOVENSKU

.....
(2013)

863 – 2013

Zrazu nás objal vánok tisícročia...

Ľudia od Tatier k Dunaju tíšia šťastné slzy v očiach.

Vítajte, slávni bratia, svätci z nebies výšiny!

Kristovou blahozvestou naplňali Ste naše dejiny.

Dedovia naši bez Boha a písmen mreli slepí a nemí,
v pohanských putách udúpaní k zemi.

Váš vrúcny hlas o Božej láske po slovensky
uchvátil duše dedov, dediny i vesky.

S pokornou vďakou skláňali sa – história svedčí –
za slovenské písmo, za Bibliu v rodnej reči.

Slnko viery kriesilo náš národ k Božej sláve,
ožila Nitra, Devín aj ľud v Bratislave.

Vznešené vyznanie a prosby Otčenáša
dvíhali ducha ľudu, až sa k hviezdám vznáša.

Rastislav, Svätopluk, v mocnej ríši kráľ...

Duch národa zo studne viery múdru silu sal,
prebrodil riavu tisícročných bied i potopy,
dnes náhle vstal rúči a svieži v srdci Európy.

Pozrite, prosím, svätí bratia, na zástupy vôkol,
k zrodeniu svojho štátu náš ľud sa svorne zomkol.

Dnes nadšené nám tlčú srdcia ako zvony,
jasotom pieva ľud, slávne Vás vítajú milióny.

...

Tu svätí bratia dojímvavo vravia : Milí Sloveni!
Všetci sme Božou láskou spojení.
Ježiš Kristus dal život za nás. To snáď nie je dosť?!
Žiaľ, mnohých zviaza v drádoch temná nepravosť.
Ľstivý Duch Zla vás podlým klamstvom premáha.
Tu naša pre vás upenlivá výstraha.
Pálčivé krivdy z vašej vlasti o pomoc z neba žadonia.
Vás neburcujú ostré hlasy svedomia?!

Pradedom Vaším hlásali sme vieru a lásku,
nesmiete ju zradiť nikdy!
Slúžte Bohu a národu a zmarte krivdy!

My u vás vtedy neľutovali sme obete,
okovy, zdravie, krv i život. To vy neviete?!
Proti nám závišť, pomsta, zloba zdvihla zradnú hať,
len s Božou pomocou dokázali sme peklo premáhať.

A cvála divý víchor času dolu dolinami...
Milí Sloveni, chcete žiť šťastne vo Večnosti s nami?
Priama cesta v bratskej zhode beží k Bohu pred vami,
pomáhajte biednym ľuďom srdcom i rukami.

MATERINSKÁ REČ

.....

(2015)

Slnéčné ráno zvestuje nám krásny deň.
Do štebotania vtákov rosa perly spína.
Náhlime sa do práce ako vlúdna povodeň,
zvoní smiech a ľubozvučná slovenčina.

Za oknami škôl svieži spev a jasanie,
plameň nadšenia z mladých sŕdc sa rinie,
pre šťastný život jasné vyznanie,
čarovné túžby hlaholia v šumnej slovenčine.

Na čele ulíc k nebu hľadá štíhly chrám.
Mamičky chváliť Boha nežne naučili nás.
Nech buráca aj vzlyká k hviezdny výšinám
milý a úchvatný slovenský vrúcny hlas.

Kam sa len pozrieš, zočíš klamnú reklamu,
cudzinu chváli, láka ako ošial vína.
My cudzie nechceme. Nás nikdy nesklamú
pôvabné Slovenky a driečna slovenčina.

Ty vzácny božský dar, lúbezná naša reč!
Si žblnkot bystrín, pieseň hôr a závan vetríka,
odháňaš mračná sporov, nech hneď letia preč,
nech bratská láska národ preniká.

EURÓPA V SÚMRAKU SMRTI

.....

(2016)

Európa, Európa, ach, doráňaný vták,
pred dravými jastrabmi vzlietni k slnku nad oblak!

Pyšná i nešťastná, zronená vojnami,
prekliata v revoltách, slávna univerzitami,
bezbožná, chorá, kam sa rútiš úchvatná pobehlica?
Opitá slobodou, zlou vášňou horia tvoje líca.

Pred bránou večnosti kvíliš zmáтанá,
vyháňaš Ježiša Krista, objímaš Satana,
lož falošných bozkov, sodomitov, hrdlorezov nože,
závratná zloba samovrahov, len Boh ich premôže.

Kedysi šlachetnou kultúrou dotkla si sa hviezd,
dnes tlupy antikristov rodiš ako trest.

Paríž – mesto obludných hrôz a vrahov!

Vtedy plač krvi na oltáre šľahol.

Potom Napoleon, Marx, Wilhelm, Hitler, Stalin,
otroci Zlého ducha vrhli ťa do rozvalín.

V nich skaličené ľudské duše, v plen rozvratu si spadla,
vzývaš sny hýrenia, podlé modly, ba aj Diabla,
kynožíš nevinné životy... Tvoj duch sa potáca a rúti
v priepasť zatratenia, v dráPOCH večnej smrti.

Európa, Európa, Ty ríša na konci úpadku!
Satan sa škľabí, vrší záhubný plán v zostatku.

Bratia Európania, povstaňte z mrákot! Nás 600 miliónov!
Volá nás Boží hlas, bráňme svoj rodný domov!

Dve tisícročia dozrieval náš vlúdny dom
v duchu Božej lásky, v duchu Kristovom.
Milióny srdc, sto národov spojila zbožná reč,
v dušiach plameň viery, v ruke pluh, v druhej meč.
Milióny rodín zhynuli sekerou bezbožnej presily,
keď svoju vieru a život si verne bránili.
Kto si dnes spomnie? Ale vladár hviezd a zázrakov
láskavým slnkom zahrieva boháčov aj žobrákov,
naďalej vdychuje život aj svetlo ako božské bozky
pre Madrid, Paríž, Londýn, Berlín, aj pre ľud Moskvy.

Strhnime putá bludných klamov, bratia občania!
Vševládny Boh a naša živá viera Európu zachráni.
Zdvihnime hlavy i srdcia, sestry, bratia, pospolu,
za naša rodiny, za život proti smrti a teroru!

Ježiš Kristus, náš božský brat,
prosíme Ťa, vráť sa, vráť!
Nebudeme Ťa už nikdy viac križovať!
Ty pokorný Boh, vládca ľudstva a vesmíru,
prosíme úpenlivo o túženú posilu.

Nech Tvoja nevýslovná láska na kríži
uzdraví naše dokmášané duše a Diabla poníži,
nech čarovná modlitba Otčenáša
vďačnú lásku nás Božích detí k nebu vznáša...

Zlámu sa plány Satanáša.
Nech Tvoje objatie z kríža
prežiarí Európu i celý svet.
Ty spásna záchrana. Inej niet.

...

Veď miluješ nás ľudí väčšmi
ako sám seba. Daruj nám radostnú nádej
žiť navždy s Tebou život večný.

SLOVENSKÁ REPUBLIKA (PO 25 ROKOCH)

.....
(Nitra, zasvätenia Slovenska, 5. júla 2017)

Dvadsaťpäť rokov, rokov dvadsaťpäť!
Vzopnutá hrud', srdce šťastím vzlyká,
na krídlach spomienok zalietame späť...

Koľko sme pre Tvoj zrod trpeli,
mladá Slovenská republika!

Náš národ zmietal sa tu tisíc liet
za právo na život v urputnom zápase.
Slovenské Božie slovo dvíhalo ľud z jarma bied,
viera a nádej – mocnejšej sily niet –
v storočných súženiach v búrlivom nečase.

Dvadsaťpäť rokov slávi štát,
cez storočia také časy neboli.

Dnes dozrel čas spočítať úspechy i údery
zrád aj strát,
všetko, čo bolí i prebolí.

Slávme slávne slávu starých Slovanov!
Tisíc rokov odrážali nápor divých pohanov,
židovskokresťanský duch zrodil európsku kultúru,
aj náš ľud nasával z nej slovenskú náтуру.

Za Boha, za chlieb, za práva národa!

Symboly mocné, živé dost'

pre minulosť aj ľstivú prítomnosť.

Zlovestná víchrica v dvadsiatom storočí,
ľud v slzách a krvi dvoch vojen otročí,
pluh násilia zoral zdravie ducha ľudu odrazu,
bezuzdná sloboda hneď seje do brázd nákazu.

...

Marxisti rozvrátili duše naše,
liberáli rozkradli majetok náš!
Dnes liberálni marxisti v ružovej košeli
ohlupujú náš ľud dôverčivý a nesmelý.
Chvejú sa naše srdcia v mraze, potom vinou,
duše trýzni plač šírych i detských cintorínov.
Dnes Európa zavrŕha Ježiša Krista,
a s ňou snáď aj my, bludmi zmámení,
zavrhneme Ježiša Krista a svoju dávnu čnosť,
a odvrhneme svoj život, svoju budúcnosť?
Zlámané duše, dolámané križe,
Európa svoju záhubu vlastnou krvou píše.
Zvesť nezvratná, kresťanskú kultúru
čoskoro zgniavi do múra
divoká cudzia diktatúra.
Sme ešte kresťania, či už pohani?
Ostrý hlas svedomia nás pravdou poraní.
Kvíli zvon zániku, veští zmar a smrť,
aj Slovensko má biedne zahynúť?
Ježišu Kriste, zachráň nás i Európu,
pokorne prosíme, odpusť, odvráť potupnú potopu.
Zločiny svoje horko ľutujeme, zachráň nás, úbohých hriešnikov,
pevnú nápravu sľubujeme:
Posvätné Desatoro a prosby Otčenáša,
v ňom bude náš život i politika,
naš národ, ľud, aj celá Republika.
Hlaholia zvony v Nitre staroslávnej,
tritisíc zvonov spieva slovenskou krajinou,
Ježiš Kristus a Tvoja Svätá Matka,

do Lásky Vašich srdc sa zasväcujeme.
Ty vládca ľudstva i vesmíru, Boh i človek,
ako človek si náš brat, Žid-vrúcny vlastenec,
to pre nás i všetky národy skvelá vec!
Tvoja Matka, nežná Matka všetkých národov,
na pevninách aj cez oceány v diaľkach za vodou.
Ježišu, Tvoja svätá krv – živý prameň sily,
aby sme my, ľudskí bratia, v svojej láske žili.
V Tvojom milosrdnom Božskom objatí
právo a pokoj nech sa do našich srdc navráti.
Verní Tebe a Tvojej súcitnej Matke – Panne Márii,
chceme žiť v šťastí vo svojej vlasti,
u nás a Vy spolu s nami
tu pod Tatrami.

SLOVENSKÁ REPUBLIKA (DO ĎALŠÍCH 25 ROKOV)

.....
(2017)

Slovensko! Sme srdcom Európy!
Európa mozog a krv
kresťanského ducha na svete!
Symboly života, slobody, bratstva,
pre paláce i chalupy,
žijú v nás kresťanské symboly stáleté.
Keď trpí krivdu jeden občan,
trpí celý štát,
keď trpí jeden národ,
trpí celý svet.
Jedinečný ľudský rod – skvelé Božie dielo,
veľkolepejšie vo vesmíre niet!
Ach, vy mocné a živé symboly!
V nich niečo pre nás tíško hlaholí...

Boží hlas naliehavo zvučí
v studniciach našich duší.
Slováci, bratia, zachráňme náš domov,
z hanebnej biedy vytrhnime našich Rómov.
Nie cudzie automobilky,
ale vzkriesení Rómovia-poľudštení,
nádejnú budúcnosť Slovenska obnovia.
Duch nášho národa bolestne narieka,
strecha nám na dome vlasti
zlovestne zateká.
Čas neúprosne súri, zvalia sa múry,
odstráňme hrozbu, bombu načasovanú,

zachráňme rodnú zem milovanú!
Tu pod Tatrami smelý horolezec –
kňaz Marián Kuffa poľudšťuje,
zo všetkých síl pláta strechy chatrč,
a dúfa, poľudšťuje a si trúfa –
deravé strechy aj ľudské srdcia
nielen zbadačených Rómov,
kreše trámy i duše pre nový, krajší domov,
napĺňa svoj životný sen, mladícku misiu,
v tom duchu mnohé duše ožijú.
Ak k stavbe priložia ruky a srdcia
mladí a bystrí misionári,
nová strecha na starý slovenský dom
sa iste podarí.

Rodáci, bratia, praví i ľaví,
zdvihnime srdcia, hore hlavy!
Spoločnými silami
upevníme novú strechu nad nami.
Pomoc Rómom – pomáhame aj sebe,
všetci sme Božie deti v Jeho velebe.
K Nemu hľadia naše oči plné dôvery,
hor'sa do roboty, skôr než sa zvečerí.

Pravdivá láska rozpráva činmi,
netreba viac slov a viet,
so Svetlom Ježiša Krista
spoločne vpred!

VERŠE (NIELEN O) JUBILUJÚCEJ REPUBLIKE

Tento rok sme si pripomenuli štvrtstoročie od Deklarácie zvrchovanosti Slovenska (17. júla 1992) a čoskoro uplynie 25 rokov aj od vzniku druhej Slovenskej republiky. Ani jeden zo sviatkov sa však u nás dôstojne neslávi. Spravidla sa zamlčujú, v horšom prípade očierňujú. Z hľadiska historického je to absurdné. Každý štát v dejinách sa totiž snažil o vlastné udržanie, posilnenie, svoje tradície pestoval a výročie svojho vzniku dával obyvateľstvu na vedomie všetkými prostriedkami. Je to akiste dôsledok slabého národno-historického povedomia Slovákov, no i skutočnosti, že Slovensko ovládli sily, ktoré si jeho nezávislosť neželali a neželajú. Tieto sily robia všetko pre to, aby pánmi na Slovensku neboli Slováci, ale cudzinci. Média i politici sa priam predbiehajú v šírení lží a nenávisti voči zakladateľom našej prvej i druhej štátnosti. Čo je cieľom tejto bezprecedentnej kampane?

Dnes je už len málo ľudí, ktorý si význam štátnosti pre národ uvedomujú. A ešte menej tých, ktorí si ju dôstojným spôsobom aj uctia. Jedným z nich je Július Homola. V lete 2017 prišiel s myšlienkou pripraviť na počesť druhej SR zbierku básní. Robotník aj intelektuál, politický väzeň aj básnik. Hlboko veriaci človek, ktorého normalizačná previerková komisia vyhlásila za „náboženského fanatika“. No najmä človek, ktorý sa vedel pre hodnoty ako Boh, národ, pravda, vždy obetovať. Vyrastal v období prvej Slovenskej republiky. Len s bôľom niesol jej násilný zánik, rovnako ako hanebnú popravu jej prezidenta-kňaza. V súvislosti s tichým protestom voči týmto nepravostiam ho v jeseni 1947 zatkla ŠtB. Mnohí zo zatknutých boli trýznení. Mnohí odsúdení na nepodmienečné tresty. Aj Július Homola.

Generácia, ktorá zažila prvú SR, jej pád, následné protislovenské a protikatolícke represie, si najviac uvedomovala hodnotu vlastného štátu. Július Homola je jedným z nich. A jeho láska ku Slovensku, k slovenskému národu, ku katolíckej cirkvi, a vôbec „všetkým ľuďom dobrej vôle“, sa odráža aj v tejto zbierke.

Môže však poslúžiť aj ako veršované dejiny rokov 1993 – 2017. Pripomína totiž mnohé pravdy, na ktoré sa dnes zabúda, alebo sa zamlčujú. Tak napríklad fakt, že vznik druhej SR nie je nejakým náhodným vyústením politických škriepok, ale výsledkom zápasu príslušníkov viacerých generácií („SR po 25 rokoch“):

*„Koľko sme pre Tvoj zrod trpeli,
mladá Slovenská republika!“*

*Báseň „Posmievačom“ zas pranieruje iný patologický jav Slová-
kov – sebahanobenie.*

*„Hundraví mudráci, učení všakovak,
svoj národ hanobí len duševný neborák.“*

Satirické verše „Kandidáti“ na príklade prezidentských volieb roku 2004 zachytávajú iný absurdný jav politiky po roku 1998: O vedenie štátu, o funkcie, mali najväčší záujem tí, ktorí najostrejšie odmietali jeho vznik. Funkcionári bývalej štátostrany, čechoslováci, maďaróni.

„Milí kandidáti, odvážni a veselí,

chcete vládnuť v štáte, ktorý ste nechceli?“

Báseň „Attila“ bola zas inšpirovaná udalosťou, keď Maďari na juhu SR odhalili sochu náčelníka Húnov. Pompézne, za účasti ministra a vedúcich predstaviteľov vládnej strany...

*„K večnej úcte zdvihli ako duchovnú posilu,
sochu zloducha, lúpežníka, bratovraha.“*

Básnik nepatrí k tým, čo sa zasekli v nekritickom ospevovaní demokracie. V tomto systéme nevládne ľud, ale úplne iné sily. V básni „Premeny“ aktuálne zanôtil:

*„Hej, demokracia krásny režim je.
Len ako jej biedy ľudstvo prežije?
Noví páni vršia moc v neľútostné banky,
kdeže vládne ľud, keď hromží a hryzie pláňky?“*

Naša vlasť je dnes „zmorená v drádoch kapitálu“. Namiesto oča-

kávanej slobody a pokojného života prišli iné diktatúry – diktatúry finančného kapitálu a lži („Slovenská balada“):

*„Ale hľa, pozrite, už ďalšia obluda nás škrtí,
impérium kapitálu a lží tisíce.“*

KSČ ľudí balamútila „svetlými zajtrajškami“. Ako je to dnes?
(„Prevrat 1989“):

*„V socializme bez duše klamala strana jedna,
v demokracii bez srdca sto strán a hnutí.“*

Kým rok 1993 bol ešte naplnený optimizmom básnika, radosťou z obnovy štátnosti, historickej návštevy svätého otca na Slovensku, neskôr už prevláda pesimizmus nad rozkradnutou krajinou. „Naša slovenská záhrada“ z roku 2006 naráža na trestuhodný výpredaj strategických podnikov.

*„Slovensko ozbíjané, úbohá vlasť naša!
Bratia, strpíme túto biedu Slovače?“*

Cítiť súhru neblahého dedičstva marxistov a novodobých rabov-
vačiek ich „bratancov“, liberálov. Tí svoje zlodejiny prekrývajú me-
diálnou propagandou a klamstvami („SR po 25 rokoch“):

*„Marxisti rozvrátili duše naše,
liberáli rozkradli majetok náš!
Dnes liberálni marxisti v ružovej košeli
ohlupujú náš ľud dôverčivý a nesmelý.“*

Básnik, na rozdiel od politikov, nazýva veci pravými menami. Aj
agresorov z NATO a USA, masakrujúcich národy Juhoslávie:

„Odvaha! Drž vraha!

Nech na zbraň nesiaha!“

Trend, keď po páde bipolarity začala v Európe rozkazovať nená-
sytná zaoceánska veľmoc, sa ešte jasnejšie ukázal v posledných ro-
koch v súvislosti s rozmachom terorizmu a riadenej islamskej invá-
zie. Kto je za týmto diabolským plánom rozvratu Európy? („Európa
v súmraku smrti“):

*„Európa, Európa, Ty ríša na konci úpadku!
Satan sa šklábí, vrší záhubný plán v zostatku.“*

V rukopisnej poznámke k básni uviedol, že verše boli písané po beštiálnom zavraždení katolíckeho kňaza pri oltári vo Francúzsku (2016) a po útokoch samovražedných islamistických teroristov. Pokračuje: „Výstraha to pre nás, občanov Európy; parafráza výstižných slov Ježiša Krista: Ak vy, Európania, nezmeníte svoje ľahostajné zmýšľanie – postoj voči Bohu a kresťanstvu – všetci biedne zahyniete! Multikultúra pre islamistov... Namiesto kresťanských chrámov mešity – klepec na Európu vyšitý! Korán namiesto Biblie – koniec demokracie!“

Básne politického väzňa Júliusa Homolu v dvojbodkovej rádiotelevízii určite nezaznejú.

Sú však zachytené knižne.

A to je oveľa dôležitejšie...

MARTIN LACKO

O AUTOROVI

Július Homola

Július Homola sa narodil 15. marca 1930 v Lehôtke pod Brehmi v roľníckej rodine. Mal päť súrodencov. Po absolvovaní piatich tried ľudovej školy nastúpil do gymnázia v Kremnici. Na začiatku siedmeho ročníka, 16. septembra 1947, ho štátna bezpečnosť zaistila v súvislosti s vydaním a šírením ilegálneho študentského časopisu *Nástup*. Bol vylúčený zo všetkých škôl v ČSR, rovnako aj jeho dve sestry. V rokoch 1948 – 1949 strávil vo väznici Krajského súdu v Bratislave 11 mesiacov. Po prepustení pracoval ako

robotník. Základnú vojenskú službu si odkrútil v PTP (1951 – 1953). V rokoch 1954 – 1963 pracoval ako hutník v Žiari nad Hronom. V roku 1960 sa oženil. V roku 1963 absolvoval diaľkové štúdium na Hutníckej fakulte VŠT v Košiciach, potom pracoval ako technik a výskumný pracovník.

V roku 1968 sa naplno zapojil do demokratizačného procesu. Nedal sa zlomiť normalizáciou. V r. 1969 – 1989 napísal, spolu s priateľmi, asi 50 listov a protestov ohľadom porušovania práv veriacich, štátnym a straníckym predstaviteľom, vrátane G. Husáka. OV KSS označil J. Homolu v lete 1970 za „najaktívnejšieho náboženského pravičiara“. Za trest bol preložený do lisovne ako robotník. Drastickejšie boli dopady na jeho osobný život. Ako „odpoveď“ na listy prišli bytové prehliadky a šikanovanie jeho rodiny. Po poslednej prehliadke 1. mája 1986 jeho manželka Margita dlhotrvajúcim stresom podľahla, ochorela a umrela.

V roku 1991 bol politicky rehabilitovaný. S nádejou a radosťou prijal obnovu slovenskej štátnosti v januári 1993. Aktívne sa zapojil do verejného života, predovšetkým do činnosti organizácie politických väzňov (KPVS, ZPKO) a Slovenského misijného hnutia.

Vydal zbierku básní *Slovensko v zápasoch* (2002). Od roku 2010 žije v Topoľčiankach.

Július Homola

KYTICA VERŠOV
(K 25. VÝROČIU NAŠEJ REPUBLIKY)

Vydavateľ:

Politickí väzni – Zväz protikomunistického odboja,

Bratislava 2017

108 s.

Zodpovedný redaktor: Martin Lacko

Grafické spracovanie a sadzba: Ivan Varšo

Tlač: Fork, Martin

© Július Homola

© PV – ZPKO

ISBN 978-80-972781-0-6